

БЛАГОВІЄНИК

*Видання Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників*

№3,99

**...хто сіє щедро, – той
щедро й жатиме!**

2Кор.9:6

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 3,1999 (25)

квітень-червень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
П. В. Сердиченко
М. П. Сянюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н. І. Булейко
(відділ новин)

Головний редактор: Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:

263020, м. Луцьк,
вул. Вороніхіна, 14а,
журнал «Благовісник»,

Телефон: (03322) 544-06

Факс: (03322) 551-82

E-mail: Fedir@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок

26000232440001

МФО 303440

в КБ «Приватбанку»
м.Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про
реєстрацію КВ № 3574
від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК

Юрій ТРОЦЬ

Віктор МОКІЙЧУК

Федір ЛЕБЕДЮК

Анна ЯРУТА

Лариса ОНИЩУК

Ольга МОРОЗОВСЬКА

Володимир СЕРГІЙЧУК

Журнал віддруковано у
друкарні видавництва
«Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 26-28-71

У номері:

Сторінка редактора	1
Г.Шмідт. «Він упокорився»	2
Зустріч з цікавою людиною: Кевін Тейлор	4
Свідчення	6
Д. Вілкерсон	8

В.Величко. Не мрійте про себе!10

Ю.Вавринюк. Хліба та видовищ!	13
С.Шинкаревич. Бог навчає	16
Місіонерськими стежками: Володимир Величко	17

7 конференція місії «Голос надії» ...	18
--	----

Ю.Монда. Стіни Єрусалима	21
Р.Дікс. Християнська мораль	22
4 З'зд молоді ВСЦХВЕП	25
М.Борбинський. Немає більшої любові	28
Ювілей церкви села Гута	32
Події, хроніка, новини	35
На закінчення номера	37
Знову до ідолів?	40

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

Якщо охарактеризувати стан пересічного землянина на порозі третього тисячоліття одним словом, то для цього найкраще підійде слово «страх». Саме страх сьогодні керує як в бідних, так і в розвинутих країнах світу. В розвинутих державах тієї боязні навіть більше ніж будь-де. Зараз цивілізовані країни, особливо Сполучені Штати, охопила паніка такзваної «проблеми 2000-ого року», коли, на думку «експертів», вийдуть з ладу комп'ютери, що призведе до хаосу у всіх сферах життя. Змінюються графіки зустрічей, ніхто не ризикує летіти літаком 31 грудня, американці масово закупають продукти, пальне, дрова, жваво іде бізнес примітивними «буржуйками... Час від часу у пресі з'являються повідомлення про «кінець світу», приводом до таких чуток може стати будь-що: війна в Югославії, об'єднання Європи, президентські вибори, землетрус чи навіть декілька авіакатастроф, що сталися протягом короткого часу («Ой, то не просто так співпало, то щось має бути!»). Люди в очікуванні чогось страхітливо-глобального, і це настільки паралізує розум та почуття, що про щось інше важко думати...

Для тих, хто читає Біблію, така ситуація не в дивину: про це пророкував Ісус ще дві тисячі років тому. «І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях, і тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль, коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на увесь світ, бо сили небесні порушаться. І побачать тоді Сина Людського, що йтиме на хмарах із силою й великою славою!» (Лук. 21:25-27). Отож, страх є однією з ознак другого пришестя Христа на землю. І це спостерігається уже в наші дні. На жаль, християни також піддаються загальній паніці і їхні серця теж переповнені страхом та безнадією. З України втікають до Америки, звідти — до Аравії чи ще кудись. Сидять «на чемоданах», чекаючи пророцтв, куди переселятися від майбутніх катастроф. Думаю, апостоли, які чули Христові слова щодо ознак кінця світу і які бачили, що ці ознаки нібито вже є, дуже раділи: вже скоро Ісус прийде за ними. В наш час все навпаки. Радості очікування чомусь немає, лише думка: куди ж тепер втікати? Як застатися продуктами на випадок пришестя антихриста, який буде ставити печатки? А якщо до влади прийдуть комуністи?

І такі думки зводять нанівець роботу Духа Святого, який готує Церкву, наречену Христа, до зустрічі з Ним. Ви чули коли-небудь, що наречена зі страхом чекає свого нареченого? Чому ж тоді деякі віруючі бояться ознак скорого пришестя Христового, що з'являються на землі? «...Ми маємо відвагу на день судний, бо який Він, так і ми на цім світі. Страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку. Хто ж боїться, той не досконалий в любові» (1 Ів. 4:16,17).

Слово Боже каже, що той, «хто живе під покровом Всевишнього», «на лева й змія буде наступати, розтопче левчука й дракона» (Пс. 91:13, переклад Я. Духонченка). Цікавим тут є слово «дракон». Як відомо, такої істоти в природі не існує. Чому ж тоді Біблія посилається на те, чого насправді немає? Так, драконів не існує, а все-таки люди бояться їх. Про що це говорить? Про те, що люди мають безпідставні страхи, бояться того, чого насправді не існує. Людина, яка «живе під покровом Всевишнього», не буде мати страху перед «драконами», які лякають сучасне людство, раз у раз висовуючи голови з екранів телевізорів та сторінок бульварної преси. Істинно віруючий з оптимізмом дивиться в майбутнє, твердо знаючи, що воно в надійних руках. «Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки» (Ів.10:28).

А хіба можна сумніватися в Господніх обітницях?

* * *

Дозволь іти до Тебе, Боже, —
Вітри жадливо так ревуть.
Ось хвилі піняться вороже —
Дай віри йти і не тонуть.

Дозволь із човна вийти сміло
І, як Петро, відчутти твердь,
Щоб не спіткнутися невміло
Об моря сизу круговерть.

До Тебе йти, лише до Тебе
Наперекір стихіям зла,
Де все змішалось: море й небо,
І де не глянь — лиш сіра мла.

Я зможу йти по хвилях моря —
Твої ж бо руки проведуть —
Йти по водах зла і горя,
Серед гріха, та не тонуть!

Щоразу, коли мені пригадуються ті слова і я починаю міркувати над ними, думки мої підносяться вгору до небес і мені здається, що я вже чую хори ангелів, які голосно славлять Бога. В думках своїх лину я все вище і вище, доки не досягаю сяючої «Гори Господньої», де в поклоні схилюлися князі небес і двадцять чотири старці, і чотири тварини прославляють Того, що сидить на престолі.

уст...» (Іс. 53:7), і тільки для молитви за Своїх катів відкрилися уста Його: «Отче, відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони!» (Лук. 23:34).

Міркуючи над цими словами, тонеш у бездонній глибині їхнього змісту. Та все ж ми повинні роздумувати над ними, бо якщо ми помітимо хоч маленький промінець змісту цих слів, то й цього буде достатньо, щоб привести нас у спілкування з Тим, про Кого говорять ці слова, і ми самі

примушує вас ставити себе вище інших братів. Він і покаже вам, що образа ваша будується тільки на тому, що інші не визнають вас так, як би ви цього хотіли.

Можливо, ви пригадаєте тоді, як грубо повелися з тими, хто критикував ваші дії чи вказував вам на ваші помилки або на неправильну поведінку.

Найгіршим в діях Божих є те, що вони без образи не можуть чути не тільки докору, а й навіть простого несхвалення своїх дій. Спробуйте вказати дітям Божим на їхні помилки — і ви залишитесь без їхньої прихильності. Вони перестануть зважати на вас і

Густав ШМІДТ

«Він упокорився»

І ось перед поглядом моїм постає картина, ніби піднімається з престолу Животворящий, перед яким всі сили небесні падають ниць, прославляючи Його, через Якого і для Якого все в світі було створено (Кол.1:4-16). Він піднімається із ангельським воїнством, з хвалою небесних вісників і сходить у Віфлеємські ясла, «приймавши образ раба», корячись своїм прийомним батькам, «гноблений був та понижуваний» і осміяний тими, яких Він міг би перетворити в порошок одним подихом вуст Своїх.

Вони арештували Його, прибили Його до хреста. «Як ягня був проваджений Він на закованні, й як овечка перед стрижнями своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх

упокоримося і проникнемося Його духом.

«Він упокорився», — так, Він зійшов на землю і добровільно ввійшов у ницість її життя. Замисліться над цими словами і відкрийте серце своє для дії Духа Святого і тоді, почавши порівнювати своє життя з життям Христа, що сповнене покірною, чи не відчуєте ви, що сльози розкаювання омивають ваше обличчя.

Можливо, Дух Святий вкаже вам на образливі слова які ви кинули своєму ближньому, і це спонукає вас піти до нього і попросити пробачення за свою антихристиянську поведінку. Можливо, ви зрозумієте свою нехристиянську поведінку, з якою не згоджуються діти Божі. Можливо, Дух Святий вкаже вам на вашу честолюбність, яка

навіть обернуться проти вас. Ми ж повинні перебувати у тому ж дусі і тих же думках, що у Христі Ісусі (Фил. 2:5).

Велика небезпека чатує на тих дітей Божих, що сповнились Святого Духа (а такі, безсумнівно, є), але одержавши це Боже благословення, гордяться ним перед іншими, говорячи: «Я хрещений Духом Святим, а отже, я вищий від тебе». Це великий гріх перед Господом, бо в основі таких претензій і такої поведінки лежить гордість.

Звернімося до Слова Божого і подивімося, як Христос діяв у таких випадках. Ми знаємо, що до Христа підійшов юнак і сказав Йому: «Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне?» (Мт.19:17). Хіба

Христос не був добрим? Він був безгрішним, та він відмовився від усякої особистої похвали, тому що був покірним і всю хвалу віддавав лише Богу-Отцю.

Якщо хтось із дітей Божих чекає чи приймає ті чи інші знаки пошани, то це певна ознака того, що гріх гордості заволодів ним, бо замість того, щоб віддавати всю хвалу Богу, такі особи не лише чекають похвали для себе, а й вимагають її. Вони вимагають, а Христос під час свого перебування на землі не лише не вимагав, а й відмовився від хвали для Себе.

Чи можете ви показати хоч одне місце Писання, де було б сказано, що діти Божі можуть розраховувати на особисте поклоніння чи на знаки поваги?

В Слові Божому є дуже характерне для цього питання місце, де говориться, що Христос, отримавши хрещення Духом Святим, котрий повів Його в пустиню, був спокушуваний дияволом. Там «знову диявол бере Його на

височенну гору і показує Йому всі царства на світі та їхню славу, та й каже до Нього: «Це все тобі дам, якщо впадеш і мені Ти поклонишся» (Мт.4:8-9).

Сатана, котрий впав колись через гордість свою, хотів, щоб Син Божий поклонився Йому і віддав йому честь, але Ісус відкинув спокусу сатани. Диявол не заспокоївся і продовжує свою страшну роботу і в наші дні, збуджуючи в людях гордість. Якщо йому не вдається звести вас так, щоб ви безпосередньо вклонилися йому, то він постарается вселити в серце ваше гордість і самолюбство. Якщо ви станете прислухатися до його підступного голосу, то він підкаже вам, що ви вищі від інших, що ви кращі від усіх, чи ж постарается зробити так, щоб люди кланялися один перед одним. Хай збереже Господь нас від такого викривлення духовної правди.

Догодити Богу ми можемо лише:

1. Упокорившись перед

Ним так, як це зробив Христос.

2. Віддавши Йому все: і тіло, і дух.

3. Підкоряючись Йому і не зневажаючи Духа Божого своєю поведінкою.

Бережіться хибного смирення. Багато хто говорить про смирення, виражаючи його лише словами. В діях своїх вони непоступливі та горді, і якщо робиться не так, як вони хочуть, то вони зараз же вступають у змагання і не зупиняються перед неправдою, перед свідомим перекрученням відомих фактів. Про таке приниження кажуть, що воно гірше гордості, бо воно породжене нею, як сама гордість, що породжена сатаною, який є батьком обману.

Христос упокорився і був слухняним до смерті — Він і повинен служити прикладом для нас.

Будемо ж молитися безперестанку, щоб Христос, наш Спаситель, допоміг нам упокоритися настільки, щоб ми стали подібні до Нього (Ів. 3:3; Еф. 4:13).

Порада, втіха, підтримка

Приведіть їх!

Деякі віруючі люди думають, що коли вони збудували прекрасне приміщення дому молитви, почепили на ньому табличку, вмістили в газеті запрошення, то невіруючі великими натовпами будуть йти на богослужіння. Так не буває. Нагальна потреба сьогодні в тому, щоб нести в світ для людей Благую Вістку спасіння. В даному випадку ми несемо відповідальність за наших родичів, друзів та знайомих. Нам потрібно шукати способи поділитися з ними Вісткою про спасіння і запросити їх до церкви.

За днів життя та діяльності Д.Л.Муді, під час загального духовного пробудження, в Америці був звичай займати в церкві місця для інших. Одного недільного ранку 19-річний Муді йшов по проходу церкви, ведучи за собою групу тих, кого прийнято називати «покидьки

співільства». За ним було закріплено чотири лави, і він вирішив заповнити їх ось такими людьми, що потребують духовного відродження. Прийнявши заклик Спасителя «іди» до себе особисто (Мв.28:19), він буквально став тим, котрі «вийшовши на дороги, збирали всіх, кого тільки знайшли, і злих і добрих» (Мв.22:10).

Як сумно, коли наші сусіди не знайомі з Благою Вісткою тільки тому, що ми для них нічого не сказали! Не думайте, що заклик Христа «йти» стосується тільки місіонерів, котрі працюють в далеких країнах.

Кожна дитина Божа зобов'язана нести людям євангельську вістку про спасіння.

Попросіть Господа помістити у ваше серце турботу за друзів, рідних, близьких, котрі ще не пізнали спасіння. А потім підіть і приведіть їх.

Якщо ми хочемо привести когось до Господа, то повинні самі прийти до них.

Декан Київського біблійного інституту
Кевін ТЕЙЛОР:

«О, Господи, чим я провинився, що ти мене привів в Україну?!»

Іх по праву можна називати українцями. Подружжя зі Сполучених Штатів Америки Кевін, Юніс та їхні доньки Мішель і Аменда ось уже п'ятий рік проживають у Києві як місіонери від Асамблеї Божої в Америці. Навчаючись в інституті, мені завжди було легко і приємно спілкуватись з Кевіном і його сім'єю. Не винятком була і ця розмова.

— Після короткої відпустки в Америці ви знову в Україні. Чи були у вас сумніви стосовно того, щоб приїхати сюди знову?

— Ні, ми не мали зовсім ніяких вагань, ми впевнено їхали в Україну. Ми дуже бажали повернутися сюди, навіть більше, ніж я собі уявляв. В Сполучених Штатах Америки легше жити. Але нам дуже подобаються люди, які живуть тут. Особливо сюди хотіли повернутись мої дочки, котрі заскучали за своїми друзями. Тому я і моя сім'я були повністю готовими до повернення в Україну і бажали повернутись сюди.

— Чи пам'ятаєте ви свої перші враження від України?

— Я говорив: «О Господи, чим я провинився, що Ти мене сюди привів?!» Ми знали, що ми приїхали сюди на 4 роки. Пам'ятаю, я ще жив тоді в інститутському гуртожитку і думав: «Нічого собі, ще чотири роки тут!» Але все швидко почало змінюватись, коли ми стали звикати до різних речей.

— Ви місіонер тут, в Україні. Як стати місіонером і як бути ним?

— Подібні запитання задає мені молодь Америки. Я вва-

жаю: чим більше ми ростемо у вірі і чистіше ходимо перед Господом, тим краще ми є підготовлені до праці місіонера. Ми постійно шукаємо Господа і переконуємось, що маємо у своєму житті Його покликання. У церкві ми також використовуємо всі можливості, щоб виростати у Господі й пізнавати всі можливості служіння церкви.

— На чому, на вашу думку, потрібно концентрувати увагу місіонеру, щоб уникнути тих проблем, які він зустрічає?

— Те, що треба робити, що є дуже важливим і чого мені, на жаль, не вдалося зробити, то це вивчити мову. А хто мені, дійсно, допоміг — це ті друзі-українці, яких я маю. Вони допомагали мені у важкий час. Деколи вони допомагали мені більше, ніж мої друзі американці. Я і моя сім'я намагаємось завжди підтримувати почуття гумору, вміємо розслабитися, тому що погане може завжди зустрічатися в житті. Погані речі трапляються з нами незалежно від того, де ми живемо.

— Розкажіть про свою сім'ю, своїх дітей.

— Для місіонера сім'я — це надзвичайно важливо. Якщо

твоя сім'я незадоволена, то ти не зможеш бути повноцінним місіонером. Нам пощастило з освітою наших дітей. Вони відвідують міжнародну школу Кемпос Крусейт. Ця школа не дуже далеко від нашого дому, і нашим дівчатам дуже подобається відвідувати її. В цю школу переважно ходять діти місіонерів, і тому вони добре розуміють один одного. Приходиш додому трохи втомлений, але коли є сім'я, то вона допомагає забути про всі клопоти. Я думаю, що сім'я важлива ще й тому, що наші студенти і люди, яким ми служимо, також дивляться на наші сім'ї, як вони побудовані. І тому сім'я є ніби наочним свідченням.

— Ви звикли до української кухні? Яка страва вам найбільше подобається?

— О, до українських страв легко звикнути. Кому ж вона може не подобатись? А найсмачніше? Смачний теплий борщ з хлібом.

— Які плюси і мінуси ви бачите в духовній роботі в Україні? Що потрібно ще зробити?

— Я думаю, що Україна тільки почала бачити, що Бог може зробити. Я бачу, що церква почала позитивно реагувати, коли молоде покоління бере на себе труднощі праці, відповідальність. Я думаю, що церква організовує себе для росту. Вона починає дивитись поза свої стіни: що можна зробити і в громаді, і в місті. Я вважаю,

що все найкраще в Україні ще попереду. Сильні плюси України, що в неї є дуже сильні церкви з людьми, які повністю присвятили себе Господу. У вас є церкви, де є спрага Слова Божого, де люди бажають наста-

тому, чи ми багато маємо речей, а чи простішим робимо життя, бо тим простіше нам буде служити Богові. Коли ми заповнюватимемо своє життя речами, тим важче ставатиме служити Богові.

Свніку, вона також працювала тут. Ми повернулися в Америку, і я був декілька років пастором у штаті Колорадо. А потім ми знову на чотири роки приїхали в Німеччину. Всього я був у Німеччині 10 років. Потім я поїхав в Америку звітуватися і мав знову повернутися в Німеччину. Але коли я був в Америці, Господь почав працювати над моїм серцем, говорячи, що нам потрібно їхати. Я почав говорити з директорами місій, котрі сказали мені, що потрібні працівники в Україні, і я приїхав сюди. Я знав дуже мало про Україну. Знав, що вона частина колишнього Радянського Союзу, що її називали «житницею Європи» через багатий хлібний запас. Знав, що в другій світовій війні брало участь дуже багато українців.

нов у духовних питаннях. У вас є церкви, які мають велику кількість людей, — і все це свідчить про великі можливості для духовного росту. Звичайно, є дещо негативне, бо в нас усіх є ворог. Я думаю, що найбільшою шкодою для церкви буде те, коли вона не перебуватиме в єдності. А доки вона перебуває у єдності, доти має великі можливості для росту.

— В Україні ми спостерігаємо таку тенденцію: чим краще матеріальне життя, тим люди далі відходять від Бога. Чи так скрізь, де ви бували?

— Я думаю, що це істина відповідно до Слова Божого. Якщо ми не будемо обережні, наше майно, наші цінності можуть стати нам перепорою в пізнанні Бога. Є багато людей, які використовують своє майно, свою власність для того, щоб служити Богові. Але, я думаю, що дуже важко тримати своє серце сфокусованими на Господі, коли ми маємо так багато. І тут питання не в

— Що ви можете розповісти про своє минуле: про дитинство, де ви виростили, як почалося ваше служіння і де продовжували свою працю?

— Я виріс у штаті Оклахома. Всі свої дитячі роки я прожив там, поки не пішов у коледж. В 16 років я відчув, що Господь кличе мене, в 18 років поступив у Біблійний коледж. Коли я навчався там, ще в першому півріччі, однієї неділі, сидячи з друзями, сказав їм: «Я стану місіонером». Я навіть не розумів сам, чому це сказав. Просто сказав. Я думаю, що це говорив Сам Господь. Після цього я працював у місіях. В 1979 році я поїхав в Німеччину, і там я декілька років працював з організацією «Тін Челендж». Там я зустрів свою дружину

— Які новини одержуєте від своїх колишніх студентів?

— Так, я досить часто зустрічаюсь зі своїми студентами, а особливо зараз, коли ми повернулись. Багато з них пастори, виконують християнську працю. Досить приємно відчувати, що я був частиною їхнього життя. Зараз ми є друзі і колеги.

— Які ваші плани на майбутнє?

— Ми плануємо пробути тут ще щонайменше три роки. Я надіюсь, що за ці роки наш Біблійний інститут стане одним з кращих біблійних інститутів. Я вірю, що наша співпраця із союзом п'ятидесятників буде розвиватись згідно його планів.

Розмову вів Юрій ТРОЦЬ
Перекладач Микола МАРТИН

Минулого року Державний комітет у справах релігій надав візову підтримку майже 3,8 тисячам іноземних громадян. 434 з них займалися безпосередньо проповідницькою діяльністю. Половина всіх запрошених були громадянами США, 10% — Німеччини, по 4% — Канади і країн Скандинавії. Найбільше запрошували євангельські християни-баптисти, за ними йдуть п'ятидесятники, юдейські та католицькі громади.

«Чому так сталося? Була одна нормальна людина на землі — і ту розп'яли...»

Народилася я в сім'ї невірничій. Моя мама була православною, але дуже рідко брала мене до храму, а тато мій зовсім нікуди не ходив. Але якесь поняття про Бога я мала ще з дитинства. Що мене найбільше лякало в житті — це страшний суд. Мама розповідала, що буде страшний суд, земля згорить, всі загинемо, — і в моїй уяві завжди була картина того суду. Цей страх мене постійно переслідував.

Коли пішла до школи, вчителі почали вчити по-своєму, твердили, що Бога немає. Це мене трохи заспокоїло, і я зітхнула: «Слава Богу, що Бога немає, і страшного суду не буде». Але все-таки страх цей ще довго переслідував мене.

Одного разу, коли була сама вдома, я побачила в себе на полиці маленьку Євангелію, яку подарували колись мамі. Я вирішила поцікавитися: а що ж там написано? Хто такий Христос? Коли я почала її читати — мені це сподобалося. Читала Євангеліє саме ввечері, перед сном, і мені подобалося читати про те, як Христос ходив по землі, творив різні чудеса — і це так прекрасно. Я собі думала: ось така чудова людина колись жила на землі, стільки добра зробила, я таких людей в житті не зустрічала. Коли я дочитала до місця, де Його розпинають, то просто сіла і розплакалась. Думаю: «Господи, за що ж Тебе розп'яли? Адже Ти був такою прекрасною Людиною? Ти зробив стільки добра. Так за що?» Я ще тоді не пізнала Бога і навіть не усвідомлювала того, що це була моя перша найщиріша молитва перед Богом. І тоді сказала: «Хоч Ти був найкращою лю-

диною на землі, найдобрішою, але жити так, як Ти заповідав, я не зможу. Бо щодня в моєму житті, що не крок, є гріх». І я переживала дуже, мені Христос подобався, і після цього я часто задумувалася над тим, чому так сталося? Була одна нормальна людина на землі — і ту розп'яли. Чому така жорстокість? З часом все помаленьку забувалося, але думки постійно поверталися до Христа.

Я пішла працювати в будинок дитини. За півроку до мого покаяння мене почали переслідувати різні кошмарні сни. Я любила дивитися фільми жахів — і це мені не минуло безслідно. Часто снівся сатана і казав, що моя душа належить йому. Я відповідала, що знаю молитву «Отче наш...» (знала не повністю), щоб він відчепився. Мене це все дуже мучило, я не знала що робити і куди йти, з чого почати? Я просто вирішила промовляти «Отче наш» перед сном, але цього було замало. Зі мною працювала медсестра — і ми подружилися. Я їй розповіла свою ситуацію. Кажу, що один мій знайомий порадив піти до віруючих, щоб вони помолилися, і все пройде, але я не знаю, де їх шукати, і взагалі — вони для мене відсталі, забиті люди, зовсім не знають життя. Вона мені сказала, що вже була на зібранні, і якщо я хочу, то заведе мене туди — і нехай там за мене помоляться. Я погодилася — і одного разу після роботи ми пішли в будинок культури, де відбувалася євангелізація. Запам'яталася проповідь про Закхея. Проповідник сказав, що можливо за листям і не видно було добре Закхея, але Ісус звер-

нув на нього увагу. Я собі подумала: «Господи, серед такої юрби людей Ти звернув на мене увагу!» Це мене вразило. І коли після зібрання ми підійшли до проповідника, то я не наважилася попросити, щоб за мене помолилися, але моя подруга йому сказала. І я дякую Богові, бо в ту ніч я вперше спала нормально після тих кошмарів, які мене довгий час переслідували. І мені дуже захотілося піти ще на служіння. Відтоді я почала ходити на зібрання. Я дякую Богові, що Він мене так вів.

Минуло десь два з половиною роки після мого увірування. Одного разу, коли я після роботи поспішала на служіння, мене збила машина. Я була в дуже тяжкому стані, мене відвезли в реанімаційне відділення, де сказали, що надії на моє життя немає ніякої. Я мала 8 переломів на ногах, перелом-вивих шиї і черепно-мозкову травму. Коли приїхали наші пастори в лікарню, то лікар, що лікував мене, сказав їм: «Її життя не в наших руках, ви молитесь, і якщо Бог допоможе, то вона буде жити». Я не усвідомлювала свого стану,

але помирати не збиралася, і церква постійно молилася за мене. Пізніше я зрозуміла, як зміцнювали мене ті молитви. Коли я лежала і мучилася страшним болем, приходили брати, сестри, говорили, що за мене моляться, і біль потрошки затишав. Через 5 днів після в аварії мене взяли на операцію і оперували 8 годин. Потім мене завезли в реанімацію, і лікар, що оперував, сказав: «Мені дуже шкода, що вона така молода (21 рік) і що так довго відбувалася операція, але вона жити не буде. Я даю тільки 2 відсотки на життя». У

мене було поверхнєве дихання. Поставили апарат, який дихав замість мене. Але церква в той час дуже молилася — і Господь повернув мене до життя. Через 6 днів я опритомніла — і моє здоров'я почало налагоджуватися. Пізніше, коли я вже почувала себе трохи краще, до мене в реанімацію почали приходити лікарі і дивитися на мене. Я не могла зрозуміти чого, в чому справа? Вони мене всі вітають з поверненням, а я не знаю звідки. Потім мені мої подруги розказали, в якому стані я була. Я вдячна Господу, бо це, дійсно,

величезна милість Його над моїм життям.

Коли я почала ходити своїми ногами, то всі дивувалися, як це можливо за такий короткий час, але Богові все можливо! Слава Богу.

Приблизно через 3 місяці покаявся мій брат. Він побачив милість Божу в моєму житті. Через 3 роки покалася моя мама. Я вірю, що і мій тато і ще троє братів прийдуть до Господа, будуть спасенні, я молюся за це.

**Оксана Новосельська,
м. Луцьк**

«Гедеонові брати» планують довести кількість безкош- товно розповсюдже- них Біблій до одно- го мільярда.

«Гедеонові брати» — широко відома міжнародна організація, яка безкоштовно розповсюджує по всьому світі примірники Слова Божого. Нещодавно вона відсвяткувала 100 років з дня свого заснування.

Більше як 8900 членів організації із 124 країн прийняли участь у конференції, що проходила з 20 до 23 липня у штаб-квартирі місії у Нашвіллі (штат Тенесі, США). Президент організації, підводячи підсумки її діяльності, визначив нову мету — до 2002 року довести до мільярда число розповсюджених «Гедеоновими братами» примірників Біблій.

Члени організації принципово не дають інтерв'ю журналістам. Згідно інформації, опублікованої на їхній сторінці в інтернеті, за минулих 100 років вони розповсюдили 850 мільйонів примірників Біблій в готелях, тюрмах, військових частинах, лікарнях. Зараз вони працюють у 127 країнах.

Пошта «Благовісника»

Мир Божий Вам, редакціє журналу «Благовісник».

Хочу Вам повідомити, що мені потрапив до рук Ваш журнал «Благовісник», — мені дав його один знайомий, що привозить гуманітарну допомогу віруючим у м. Рівне. Я його прочитав, і мені він дуже сподобався.

Чи Ви зможете прислати мені один екземпляр? Будь ласка, якщо це можливо з Вашого боку, то надсилайте.

А тепер хочу написати коротке свідчення про себе.

Я народився у с. Муравники, перед війною це було містечко Дружкопіль. Коли прийшли німці, я ходив до школи у Торохів дуже короткий час, а потім нас вивезли на захід. А коли я попав до Німеччини, мені було дуже важко жити самоту між чужими народами. За 50 років я мав нагоду прийти до своєї рідної хати, де жили мої батьки, у 1992 році. Довелося мені бачити Вашу церкву, але на зібранні не довелося побувати.

Залишаюся до Вас із братерською поштою.

Бойлістрюк Микола, Бельгія.

Археологи виявили свідчення перебування апостола Павла на острові Кіпр.

«Благовіст -інфо». Італійські археологи, які працювали на Кіпрі, повідомили, що вони знайшли висічений на мarmorі напис, який підтверджує біблійну оповідь про те, що на цьому острові побував апостол Павло. Вчені із університету Катань оголосили, що при розкопках міста Пафоса, вони знайшли мармурові фрагменти з написом: «Apostolou Paulou» («Апостол Павло»).

Як пояснив журналістам керівник експедиції професор Філіппо Гвідиче, фрагменти були знайдені поблизу язичницького храму Аполона. «Пам'ятна дошка з мarmorу була зроблена на згадку про перебування тут апостола, — сказав Гвідиче. — Подібна дошка знаходиться в катакомбах Риму».

В Діях апостолів (13:4-6) повідомляється про відвідання Павлом і Варнавою Кіпру і про їх подорож в Пафос. Як сказав Гвідиче, знаходження надпису поряд з храмом Аполона підтверджує дані, що язичницькі храми поступово переходили до християн.

Девід ВІЛКЕРСОН: «Істина, що походить від Духа Святого, не може бути копійована, не може бути експортована»

...Я сидів на стільчику на підвищенні в своїй церкві. Оглянув усіх присутніх: церква, як і завжди, наповнена. Тоді, сидячи на стільці, я молився: «Господи, я хочу бачити Твою славу, що сходить на цю церкву». Вже три роки я молився цією молитвою: «Господи, я хочу бачити те, чого я не бачив до цього часу, щоб Слава Божа наповнила цей дім».

Я завжди перебував в присутності Ісуса, але я хотів побачити Божу славу. І одного дня, коли я так молився, Дух Святий промовив до мого серця: «Ти кажеш Мені, що хочеш бачити Мою славу, та що очікуєш? Що ти хо-

чеш побачити? Чи щоб люди лежали на підлозі, чи щоб танцювали по всій церкві? Чи щоб голосно молилися? Чи щоб голосно шуміли? Що ти чекаєш?» І я зацікавився, і не міг говорити. Я не мав відповіді, бо не знав, що шукав, що очікував.

Ми часто продовжуємо молитися: «Боже, пошли свою славу в нашу церкву, дій в нашій церкві». Але ми, звичайно, очікуємо чогось емоційного. Щось, що ми можемо бачити. Що може здивувати, привернути увагу. Я молився — і Бог вказав мені на історію Мойсея, котрий був покірним мужем молитви, кот-

рий лицем до лица розмовляв з Богом і мав відкриття від Бога, як ніхто з людей. Він був сорок днів і сорок ночей в присутності Божій, його обличчя світилося від Божої слави, і він задавав Богу те саме питання, котре я задавав: «Господи, покажи мені Твою славу». Господь взяв його на гору, там не було ніяких гучних звуків, видовищ, там було об'явлення Божого характеру:

- Я довготерпеливий;
- Я милосердний;
- Я добрий.

І що Він сказав до Мойсея: «Ти добре знаєш Мої заповіді, Мої права, постанови. Ти можеш їх сказати людям, але ти не знатимеш Мого серця. Якщо ти проповідуєш тільки закон, заповіді без відкриття в своєму серці Мого милосердя, ти не зможеш вести Моїх людей, куди Я хочу їх привести».

Бог промовив ясно до мого серця: прояв Його присутності, слави Божої в наших церквах не можна визначати за емоціями, а за відкриттям істини, що веде до

Девід Вілкерсон є президентом некомерційної організації «Ворлд Челендж», яку заснував 22 вересня 1971 року.

Д. Вілкерсон, автор 30 натхненних книг, відомий перш за все служінням молодим наркоманам і членам розбійницької банди в Манхетені, яке описане в книзі «Хрест і кин-

джал», співавтором якої є він сам і яка стала бестселером. (Ця книга з 1963 року була розповсюджена кількістю більше 15 мільйонів примірників тридцятьма мовами світу, у 1969 році з однойменною назвою було знято фільм).

Протягом майже чотирьох десятиліть служінням Д. Вілкерсона, окрім проповіді, біблійного вчення і письменництва, є праця серед найбідніших верств населення, допомога як душам, так і тілам. Навіть тепер шістдесяти-семирічний служитель часто виходить сам один або з помічником, щоб пройти по вулицях біля церкви — по Бродвею і Восьмою Авеню і вниз по 42 Вулиці і «Крек Алей» на 41 Вулицю. Його місія — знаходити загублених, відкинутих і розказати їм про силу воскресіння Христа.

Девід Вілкерсон народив-

ся 19 травня 1931 року в місті Хамонд, штат Індіана. В 1953 одружився з Гвен Каросо. Вілкерсон ніс служіння у невеликих громадах в Скотдалі і Філіпсбурзі штату Пенсильванія до тих пір, доки не переїхав до міста Нью-Йорка в 1958 році. Приводом для цього стало співчуття до підлітків, що стали жертвами вбивства, яких він побачив на фотографії в журналі «Лайф». Саме в той час він розпочав своє вуличне служіння, як один письменник сказав, «безнадійно поставлений в тупик злочинній молоді». Два сини Девіда Вілкерсона служителя, а його дві дочки вийшли заміж за пасторів.

Церква «Таймс Сквер» є неденомінаційною і міжрасовою протестантською церквою, що була заснована Девідом Вілкерсоном з метою допомагати бідним, голодним і спрагненим.

правди, — і правда зробить нас вільними.

Є віруючі, які їздять по церквах світу і шукають якихось програм, заходів та благословень в них, щоб взяти щось для своєї церкви і зробити в ній пробудження. Я знаю одного чоловіка з Австралії. Він 6 місяців подорожував по всій Америці, бажаючи бачити пробудження. Але був розчарований. Бо нічого не міг знайти такого, щоб взяти до Австралії. Він заявив мені, що Дух Святий сказав йому, що коли він буде тут, то я скажу для нього слово від Бога, і додав: «Я не поїду звідси, доки ти мені не скажеш слова від Бога».

Я відповів йому: «Я маю для тебе два слова: «Ідь додому! Падай на коліна, знайди до своєї молитовної кімнати і слухай уважно». Вся істина, що походить від Духа Святого, не може бути копіювана, не може бути експортована, ніхто не може нею просто поділитися з вами. Вона прийде тільки за ціну, котру ви мусите заплатити на колі-

Церква «Таймс Сквер» має шість служінь на тиждень в великому оперному залі театру на вулиці «Марк Хеленджер» на розі Бродвею і 51 Вулиці в Манхетені. В церкві наголошується на особистій чистоті перед Богом у власному житті, на біблійній праведності віруючих (чесність, законність, доброта і смирення) в суспільстві. Про 5000 людей, які відвідують церкву, було сказано, що вони є «дзеркалом міста». Серед них є як найбагатші, так і найбідніші, люди, які є представниками щонайменше 110 національностей.

Бюлетень Д. Вількерсона. Щомісячно Вількерсон друкує проповіді, що розсилаються великій кількості віруючих, які бажають рости духовно і прагнуть чути Слово Господнє. Він заохочує людей більше молитися і шукати Господа особ-

нах перед Богом. В Америці немає того, що вам найбільше потрібно. Ви можете собі пити нашу «кока-колу», їсти «макдональдси», але тримайтеся подалі від нашої глупоти, вам не потрібні якісь нові доктрини.

Я був на конференціях, де пастори критикували інших пасторів, і всі падали на свої обличчя і плакали, каючись в гріхах, визнавали брак молитви. Це добре для тіла — стояти за кафедрою. Коли бачиш, як пастор виходить, падає на коліна та волає до Господа, то виглядає, ніби він сильний, наповнений силою. Але Бог говорить: «Ні!» Ти зрозумієш, що це надаремно все. Ти робиш, що пастор робить, копіюєш його, але повертаєшся до того самого знову, все залишається без змін.

Якщо правда живого слова не дає нам відкриття, якщо те слово не змінює нас, то все надаремно ми робимо.

Із виступу на євангельській конференції країн Центральної Європи (Польща, травень, 1999)

ливо ревно, бажає бачити Божих людей праведними.

Організація «Ворлд Челендж» фінансово підтримує багато інтернатів, притулків і місіонерів по всьому світі, і особливо тих, хто працює від «Ворлд Челендж».

«Ворлд Челендж» друкує і розповсюджує християнську літературу і касети по всьому світі, бажаючи, щоб через них душі багатьох втамували спрагу і прокинулися духовно.

В серці міста Нью-Йорк «Ворлд Челендж» служить багатьом тисячам нужденних людей, кожного тижня годуючи голодних, одягаючи бідних, турбуючись про вдів, наркоманів, алкоголіків, безбаченків, вуличних підлітків, незаміжних матерів і матерів-наркоманок з малолітніми дітьми.

УРЯД КАМБОДЖИ СПРИЯЄ ХРИСТИЯНАМ В ЇХНЬОМУ СЛУЖІННІ.

Уряд Камбоджі дав дозвіл на радіомовлення Далекосхідній Радіомовній Компанії (FEBC) і служінню Білла Брайта («Campus Crusade for Christ») протягом 6 годин на одній середньохвильовій і одній FM-станції. В червні почала свої передачі в цій країні місія Лютеранського мовлення, повідомило агентство Religion Today.

Таке гарне ставлення влади до християн було викликано тим, що вона глибоко вражена такими християнськими якостями, як прощення і любов, реальною турботою про потреби інших людей, наприклад, медичним служінням та працею в притулках.

Камбоджа є традиційно буддистською країною, але марксистське правління червоних кхмерів старалося знищити всі релігії протягом свого панування в середині 70-х років. Із 12 тисяч християн, котрі проживали в країні в 1972 році, тільки 2 тисячі уникли геноциду. Багато з них переховувалися в таборах біженців в Таїланді, де вони успішно евангелізували і засновували церкви. У 1993 році біля 30 громад організувалися в районі Пном-Пеня, столиці Камбоджі. В останні роки місцевим християнам у їхніх проблемах активно допомагають християни із економічно розвинутих країн.

Камбоджа. Держава на північному заході Індокитаю. Населення 9,2 млн. чоловік (1995 р.). Основна народність — кхмери (85 %), основна релігія — буддизм.

У 1975 році марксист Кхмер Руж вчинив переворот і встановив у країні страшний геноцид, за яким одна за одною йшли громадянські війни. У 1978 в'єтнамська армія скинула К.Ружа, але війна закінчилася лише у 1991. У 1993 році під егідою ООН в країні були проведені вибори, але небезпека відновлення війни ще існує.

Василь ВЕЛИЧКО

старший пресвітер
Церкви
Христа Спасителя
(м. Луцьк)

Же мрійте про себе!

**(Проповідь, виголошена
на 7 конференції місії
«Голос надії»).**

У 12 розділі Послання апостола Павла до Римлян (16 вірш) читаємо: «Думайте між собою однаково; не величайтеся, але наслідуйте слухняних; не вважайте за мудрих себе!» У російському перекладі це звучить так: «Будьте єдиномысленны, не высокоумствуйте, но последуйте смиренным; не мечтайте о себе». Я не буду зупинятися на всіх трьох пунктах, мені пошло на серце поговорити про останнє. Один з українських перекладів каже: «...не мрійте про себе». Я не раз над цим задумувався, над питанням мрій. Це є великий дар Божий — мріяти. Це психологічно-філософський дар людини. Коли ми були малими, не раз, бувало, ляжеш, задереш голову, дивишся на хмари — і полетів десь в дитячих фантазіях! Але хіба це лише в дитинстві? Погляньмо кожен на себе.

Я вчора зауважив, як вручали свідоцтва нашим студентам. Кожен з них, взявши свідоцтво, поклав його до кишені. Але, прийшовши додому, взяв його, розгорнув і замріявся: «Мое свідоцтво... Таке гарне... Так гарно зробили...»

Підстав помріяти є дуже багато у місіонера, а особливо у

місіонера-початківця. Хіба не мріємо ми, проповідники? «...Оце мене посилають в Мордовію. Там я починаю проповідувати, люди каються... Раптом приходить хвора людина, я молюся! Поклав на неї руки! Вона стала здоровою!!! Яке щастя! Яке благословення! Я буду славити Господа!!!» І з такими мріями ми пішли на працю. Зустрілися з проблемами, поклали руки на хворого і... він не оздоровився...

Чи ми коли мріяли про нашого брата так, як про себе. От я сиджу і мрію про брата N: «Брат N встав на проповідь! Яку гарну говорить проповідь! Люди всі слухають! Дух Святий зійшов на все служіння! Тут хворі вийшли. Брат підняв руки, вони оздоровилися. Слава Тобі, Господи!!! Покликали брата до хати, там була хвора людина на рак, він поклав руки, помолився — і людина оздоровилася!!! По всьому місту розійшлося: «Господь чудово діє через брата N». Чи були в когось мрії такі? Навряд...

І ось апостол Павло, знаючи, куди людина може зайти у своїх мріях, застерігає посланців своїх, яких учив: «Не мрійте про се-

бе». У мріях можна дуже далеко зайти: стати єпископом, великим проповідником, а особливо в наші дні, коли легко надрукувати книгу, створити християнську телепрограму.

Я хочу взяти в приклад один біблійний персонаж. Нехай це буде Давид.

В Єссея, батька Давида, є восьмеро синів. Найменший із них Давид. У Бога з царем Саулом, можна сказати, неполадки. Він сказав пророку Божому: «Все, Саула немає. Я буду вибирати собі іншого». Але Він не каже, кого вибирати. Велить Самуїлу брати ріг, налити туди елею і йти до Вифлеєму. Потрібно помазати царя, але не сказав кого. Настає момент, коли пророк «натрапив» на сім'ю Єссея. «Серед його дітей помаж мені царя!» Ось тепер зауважмо, яке бачення Бога — і бачення пророка. Ось Єлаві: «Безперечно, що цей повинен бути царем». Але Бог зразу ж каже, що ти дивишся так, а я дивлюся інакше. «Hi!» Наступний — «Hi!» Далі — «Hi!» Всі пройши і

— «Ні, ні, ні!» І пророк Божий вже в розпачі. Питає батька, чи ще є діти. «Та є ще один, але він пасе вівці». — «Клич його!» Пророк вже зрозумів, що той один, то це — він! Той, який був останнім. Той, на якого ніхто не звертав уваги: ні Саул, бо для війська негоден, ні тут чимось управляти. Одне тільки — пасти овечок. Що ж, паси, лежи і мрій собі, літай позахмарами, аби паслися овечки. «Не будемо їсти і робити нічого, поки він не прийде», — каже пророк. І як тільки той прийшов, Господь говорить: «Вилий оливу! Це — він!» Це він, дитина, але він. В цьому пророк впевнений, він добре знає голос Божий. І як тільки вилив елей, Біблія каже, що тут же зійшов на нього Дух Господній і був Він того дня і далі на ньому. Амінь!

А тепер давайте, брати і сестри, звернемо увагу на пророка: вилив елей, напевно, поїв і... пішов в Раму. Все. Біблія нам не каже, що далі робилося. Чи там були якісь запитання, чи були бесіди, — невідомо. Але Єлія, який дивився на Давида, бачив того ж самого пастуха Давида. Він нічого більшого не бачив в ньому: той не говорив іншими мовами, як миговоримо при хрещенні Духом Святим. Він був той самий пастух. Певно, так сталося, що його запросили за стіл і він разом з пророком пообідав, а тоді батько каже: «Вже багато часу, йди-но до овечок». Йому посвідчення ніякого не вручив пророк Божий і Давид не міг милуватися ним, пасучи овечок: «...Але й посвідчення, але й печатка!» Цього ніхто йому не дав. Дали палицю — і йди в поле. І ніякого диплома, ніякого посвідчення. Ви чуєте, брати, сестри? Він далі пастух.

Нам Біблія не пише, які в нього були переживання, про що він думав. Я хотів би зауважити: отам біля овечок можна було мріяти дуже багато. Оце був час помріяти! І міг би Давид подумати: я помазаний, а як же далі, як із Саулом? «Ну, уявляю, пройде

небагато часу — і його буде зміщено, а я займу його місце. Уявляю: я на колісниці в'їжджаю до Єрусалима! Уявляю, як біля мене крутяться всі воєначальники! Я веду війну з филистимлянами! Я переможно йду!» Так можна було б мріяти, але Біблія мовчить про це. Коли прийшов момент, то хтось царю підказав, що є юнак, який саме потрібний йому. «А хто ж цей чоловік? Він що, сидить серед старійшин?» — «Ні. Пасе овечок». Але хтось зауважив, що цей чоловік є лицар. Звідки взяли? Потім вже Давид виявив лицарство своє. Яке? Він свідкує Саулові, що були моменти, коли ведмідь або лев нападав на його овечок, то він гнався за ним, забирав цю овечку. Але якщо той на нього кидався, то він брав його за гриву і розривав, — і так буде і з цим необрізаним филистимлянином.

Як ви думаєте, брати і сестри, коли Дух Божий зійшов на Давида, то в нього мускули побільшали чи в нього сили набралось? Як ви думаєте, після помазання Да-

вид зробив для себе штангу і накачував мускули, щоб сміливо і впевнено оберігати свою отару? Не думаю, що це було. На нього зійшов Дух Божий, але в нього мускули не збільшилися і він не мав в собі такої сили, як Самсон. Цього не переживав Давид, він залишився тим самим пастухом. Що надихало і що змушувало Бога давати йому силу для того, щоб він міг розірвати того лева чи ведмеда? Що? Я думаю, що — любов до овечок. Коли Давид, побачив, що лев схопив його овечку і поніс, він міг діяти дво-яко. Він міг думати: «Я ж дитина, що я можу зробити такому леву? Хіба я зроблю йому щось?» Але ви подивіться: цей юнак дивиться на ягня своє і — я не побоюся так сказати — в безумстві своєму кидається за левом. В цей момент дивиться Господь, бачить, що це дитя біжить рятувати з любові ягня, і — дає йому силу. Амінь! Дух Божий сходить на цього юнака, він доганяє лева... Ви уявляєте цю картину? Це — безумство на перший погляд, для

Місіонерські новини

Всесвітнє Євангельське Товариство закликало християн всього світу молитися за віруючих у В'єтнамі. Особливо за тих, які належать до етнічних меншин північної частини цієї країни. Всесвітнє Євангельське Товариство має дані про переслідування християн у в'єтнамських племенах хмонг, хре, бахнар.

За останні десять років християнами стали десятки тисяч в'єтнамців із племені хмонг. Сьогодні в країні розгорнута кампанія для відвернення цих людей від віри в Христа. Їм пропонують підписати заяву, що підтверджує відречення, а потім — випити вино, змішане з кров'ю курки. Цим актом люди повинні засвідкувати своє рішення відійти від християнської віри.

В даний час близько 35 християнських лідерів, які відмовилися від цього, знаходяться в тюрмах. Сотні людей змушені спасатися втечею. Вони хочуть уникнути долі трьох християнських лідерів із племені хре, які близько півроку назад витерпіли такі жорстокі побої, що були госпіталізовані.

розуму людського, але на це безумство дивиться Господь, там любов до ягняти! І Бог не може закрити очі на це. І Бог вкладає у ці мускули величезну силу Духом Святим. Давид хватає лева і розриває його. І все... Пригортає ягня, несе до стада, якщо поранене, перев'язує, пригортає до себе, тішиться. Спасення!!! Він любить отару. На ньому Дух Божий! Він любить отару і не мріє, що буде сидіти на місці Саула. Він любить отару — і тому Дух Божий на цьому юнакові.

Дорогі брати та сестри! Сьогодні є багато таких віруючих, які, начиталися книжок і кажуть: «Ви не так робите, потрібно наступати на демонів! Потрібно виганяти! Топтатися по них!» Це тільки так говорити можна. Але Бог хоче, щоб ти не мріяв. Щоб ти не літав високо, щоб ти пас овечок, яких дав тобі Господь! З любов'ю це робив, а Бог, бачачи твою любов до своєї праці, тебе ніколи не залишить. І Він завжди прийде тоді, коли потрібно.

Є сьогодні дуже багато літератури, як виганяти демонів, як мати владу над ними. Але є єдиний оригінал — Біблія, — яка закликає нас смиритися перед Господом, бо жодного демона ми не виженемо своєю силою, жодної хвороби — це робить Господь. Стань пастухом! Ти маєш диплом, ти маєш посвідчення? Нехай воно полежить. Нехай твоїм дипломом стануть слова: «...з цього дня був Дух Божий на Давидові». Пам'ятає, що було

з Давидом потім? Дияволу не вдалося зломити цього юного серця, і тоді він знайшов свій метод. Саул згідний, він мусить повірити цьому юнакові, і каже: «Іди, хай буде з тобою Господь». Але диявол тут як тут. Ця ситуація дуже складна, в ній треба зорієнтуватись моментально — і Давид похитнувся. Саул роздягається, відперезує меч свого, скидає шолома, кольчугу і надягає на оцього юнака. Хід дуже тонкий, і розібратися в ньому дуже важко, нема коли думати. Вже ось згода, благословення, вже треба йти, а тут: на тобі мою одежу. І сказано в Біблії, що він пройшовся туди, назад — і досить було цієї дороги, щоб Давидове серце стрепнулося. Він все скидає і каже: «Я не звик в цьому». Я вас прошу, дорогі брати, сестри-місіонери, є дуже багато духовної літератури, як виганяти демонів, як молитись над хворими, як наступати на ворожі сили, але прошу: орієнтуйтеся на цей оригінал — Слово Боже. Орієнтуйтеся — і ніколи не буде пошкоджено діло Боже, і ніколи ви не будете посоромлені. Ми маємо дуже багато прикладів, коли доводилося терпіти від цієї неправильної відважності, яка не була підтверджена духом Євангелії. Дух Євангелії підтвердився на Давидові, молодому юнакові. Все мав, але смиренно пас овечок до того дня, коли Бог його взяв рукою Своєю, і, сповнений Духа Божого, — помазанник Божий зійшов на царський престол.

Хай вас Бог благословить і допоможе триматися правильної дороги. І якщо так станеться, що ви після закінчення місіонерської школи сапатимете буряки, не падайте у відчай, тільки тримайтеся, щоб Дух Божий був на вас. Вас Господь візьме, вас використає там, де потрібно, тільки не падайте в розпач. Не зважайте на диплом, який отримали. Зверніть увагу на диплом, який дав Господь, — сповнення Духом Божим. Бачиш, що овечку, яку ти пасеш, ворог бере, хай твоя любов буде в самопожертві. За цю любов тебе Господь наповнить духом Божим, і ти будеш мати відвагу зробити діло в ім'я Господа, а якщо ради користі — о ні, тобі лева не здолати, це тільки твої мрії. Тебе підносять високо, про тебе знають і в Америці, Австралії, бо газети розходяться скрізь — і всі знають, що ти місіонер, — хай про тебе знає Господь і ти знай, що на тобі є Дух Божий. Пастри овечки — пасу овечки, іти нести хліби, бути слугою для братів, на яких немає помазання, — іду, несучи й виконую доручення батька мого. Іти до царя — іду до царя. Мене знає Господь, і я знаю Господа.

Хай Дух Святий дасть відчути нам усім, хто біля отари, хто готується до отари, що сьогодні Дух Божий готує наші серця. Знайте, що цю любов, яку ви маєте до своїх овечок, бачить Господь. ■

Фільм «Ісус» бачили більше двох мільярдів людей.

За останні двадцять років більше двох мільярдів людей в двохсот тридцяти країнах світу подивилися художній фільм «Ісус», сюжет якого оснований на Євангелії від Луки. Прем'єра цього фільму відбулася в 1979 році, а через рік він вже був перекладений на 29 мов світу. На сьогодні кількість перекладів цього фільму досягла 520. Директор проекту Пол Ешлеман заявив, що його мета — показати фільм «Ісус» кожній людині світу її рідною мовою. Він впевнений, що більше 800 діючих в цьому напрямку організацій допоможуть здійснити цю благородну мету. Для цього планується задіяти засоби телебачення, радіомовлення, а також міжнародну комп'ютерну сітку Інтернет.

Сину мій, будь обережний: еклати багато книжок не буде кінця, а багато навчатися мука для тіла!

Еклезієет 12:12

Ні, людина не змінюється. Її характер та вподобання залишаються такими ж, як і тисячі років тому. Найбільш актуальною для будь-якої живої істоти є проблема їжі. У тому числі і для людини. От тільки, на відміну від тварин, людині після задоволення своїх фізіологічних потреб хочеться ще чогось. Древні римляни дуже влучно сказали про це знаменитою фразою: «Хліба та видовищ!» Правда, тоді ці видовища мали своєрідний характер і для нашого цивілізованого гуманного часу здаються дикими та примітивними. Тепер нам хочеться чогось нового та витонченого. Не залишилися осторонь щодо цього і християни...

Видовище можна зробити будь з чого. Навіть із найбільш високого та святого. Господь з боєм звертається до Єзекіїля, кажучи: «І прийдуть до тебе, як приходить народ, і сядуть перед тобою як Мій народ, і послухають твоїх слів, але їх не виконують, бо що приємне в устах їхніх, те вони зроблять, а серце їхне ходить за захланністю їхньою. І ось ти для них, як пісня кохання, красногослий і добрий співак (в російському перекладі — забавний пеев), і вони слухають слова твої, але їх не виконують!» (Єз.

33:31-32). Коли виголошувалися пророчі слова, то це для народу було приємним видовищем, вони ним насолоджувалися, гріли душу. Гарно говорив Єзекіїль! Оце пророчидник, оце вміє сказати! В наш час він, без сумніву, став би популярним радіо- чи телепророчидником. Автім, сьогодні теж є свої «Єзекіїлі». Їх знає увесь світ, їхні відеокасети та книги розходяться мільйонними тиражами. «Слава Богу! — хтось вигукне. — Через них славиться Господь, спасаються люди». Воно то так, от тільки чомусь із сумом дивився Єзекіїль на своїх слухачів.

Поштовхом для написання цієї статті стала редакційна пошта. Ми отримуємо листи на найрізноманітніші теми. Частина з них становить особливу категорію. Їх є чимало. В них одне прохання: вислати книгу. Не називаю її. Загалом, це непогане видання, в багатьох відношеннях цінне, хоча є в ньому дещо, з чим я особисто не погоджуюся. Автор теж богобійна людина, через яку Господь проявляє свою силу. Тому не хочу кидати тінь на саму книгу. Я про інше. Про те, як корисне та хороше можна звести нанівець своїм неправильним

ставленням до нього.

Процитую декілька листів. «Минуло чимало часу, як почула про книгу... Вона не сходить з уст в нашій церкві. Я довго не могла її дістати. Гось сьогодні знайшла в однієї сестри. Читаючи, не могла відірватися. Не розумію, чому в наш час так мало таких людей, як цей брат. Вишліть мені цю книгу!» «По божій милості мені попалася книжечка... Дуже цікава. Її погрібно не тільки читати, а вивчити напам'ять. Дуже прошу, вишліть її». «Я в собраниє не хожу, но в Бога верю. У меня большое горе — больная дочь. Прочитала книгу ... о том, как брат исцеляет болезни. Дайте мне адрес этого чудо-человека».

Це лише незначна частина того, що зустрічається в листах. Боляче, коли люди, які називають себе віруючими, так спрощено і необдуманно ставляться до того, що робить Господь. Мені здається, у такій ситуації книжка, яку «потрібно не тільки читати, але й вивчити напам'ять», може лише зашкодити душі. Сьогодні ми маємо десятки популярних авторів, тисячі християнських книг, серед яких багато

хороших та корисних. Але разом з усім позитивним, вони несуть в собі небезпеку. Біда в тому, що читачі будують свою віру не на Слові Божому, а на тих книжках. Сьогодні популярними стали вислови типу «вчення Хейгена», «вчення Бені Хіна», «вчення Коупленда», «вчення Ледяєва». А де євангельське вчення?

Я великий книголюб. Маю чималу християнську бібліотеку. В мене є свої улюблені автори,

що гине, але про поживу, що зостається на вічне життя, яку дасть вам Син Людський» (Ів. 6:26-27). Ці люди захоплювалися лише зовнішньою формою служіння Христа. Їм приємно було бути з Ним, їм приємно було чути його проповіді, бачити чудеса, їсти хліб. А найбільшого чуда — чуда Божої любові до грішника, яка досконало проявилася на Голгофі, — вони так і не побачили. Той, хто прийшов на

відників, і в розмовах, свідченнях більше посилаються на них, аніж на Слово Боже.

Повернемося до тих листів, що ми прочитували. Їх об'єднав одне — захоплення братом, «який зцілює хвороби». Знаю того брата і знаю те, що він нічого не приписує собі з того, що відбувається за його молитвою. Перш аніж звершати молитву, він обов'язково пояснює принцип Божого зцілення і Хто зцілює. Він обов'язково приводить людину до віри, у присутність Божу. А от люди, часто несвідомо, зводять Божого слугу на рівень екстрасенса чи дядька-шептуна...

Книги, якими богонатхненними вони не були б, залишаються все-таки книгами. Зі своїми плюсами та мінусами. Але Слово Боже залишається правильним та непомильним вічно, воно «живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця» (Єв. 4:12). Тільки ним треба захоплюватися і «вивчати його напам'ять». І тільки на ньому будувати свою віру.

Сьогоднішній світ живе сенсаціями. Люди прагнуть видовищ. І часто із зібрань чи євангелізаційних заходів, які покликані спасати грішників, робиться захоплююче шоу. Проповідники акцентують увагу слухачів (або читачів) на тому, що приємне для них. І часто через це не видно Ісуса Христа. Одного разу в таку ж ситуацію потрапили Павло та Сила в Лістрі (Дії, 14 розділ). Коли Павло наказав чоловікові, що не міг ходити: «Устань на ноги твої», то відразу ж в очах людей, які бачили це чудо, він став богом. «Боги... до нас зійшли», — вигукнули ті і кинулися приносити апостолам жертви. Жителі міста вже смакували в думках видовище: ось стоять на підвищенні Павло і Сила, на головах вінки, перед ними в'ється дим від жертов, і вони божою

улюблені книги. Але якими б талановитими не були ці автори, боюся робити з них богів. Так, з допомогою цих книг легше зрозуміти ті чи інші біблійні істини, але вони ніколи не замінять Слова Божого. Так, їх приємно читати, особливо коли вони написані талановито, гарною мовою та вишуканим стилем. Але чи не втрачаємо через наше неправильне ставлення до них силу Духа Святого?

Ісус Христос, як ми бачимо з Євангелій, говорив хоч і простою, усім зрозумілою мовою, але разом з тим у ній була особлива привабливість. Недаремно за Ним ходили тисячі слухачів. Одного разу натомість після довгих пошуків знайшов Його аж у Капернаумі. Ісус їм відповів: «Поправді, поправді кажу вам: Мене не тому ви шукаєте, що бачили чуда, а що їли з хлібів і наситились. Пильнуйте не про поживу,

землю як Спаситель, став для них, як колись Єзекіль, «красногосолосим і добрим співаком».

Біблія каже, що «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навки Той Самий». І тому чудеса трапляються і сьогодні. Навіть більше того — перед другим приходом Христа проповідь Євангелії та чудеса, що її супроводять, збільшаться. Ми не маємо права відкидати все позитивне, яке міститься у служіннях великих проповідників, навіть якщо у їхнє вчення вкралося те, що не відповідає Слову Божому. Є і сьогодні люди, через кого особливо діє Дух Святий. Але вони все-таки люди. Тому ті, хто надто зосереджує свою увагу на особистостях і не бачить за ними Христа, роблять фатальну помилку. Часто, навіть не підозрюючи цього, вони будують свою віру не на Біблії, а на книгах та проповідях популярних пропо-

владою творять чудеса та знамення. Народ радіє, вигукує, танцює... Але розвіялася мрія — не схотів Павло бути богом. Та ще й до покаяння почав закликати. І тоді розлючений натовп, який залишився без такого захоплюючого видовища, побив його та й за місто, як мертвого, виволік...

«Не любіть світу, ані того, що в світі», — каже нам Святе Писання. Ми часто вчимо, що гнатися за світом — це гнатися за

модою, стилем життя і т.і. А гнатися за видовищами? Навіть якщо ті видовища християнські? Часто християни готові їхати за тисячі кілометрів, бо десь там буде проповідувати великий проповідник. Так, є великі проповідники, натхнені силою Духа Святого, яких варто послухати і слова яких справді можуть зворушувати людські серця. Біда лише в тому, що ідуть слухати саме проповідника, а не Бога, Який говорить через нього.

Не хочу, щоб читачі сприйняли цю статтю як критику великих проповідників чи відомих книг. Мова не про них, а про нас з вами, про те, як ми ставимося до тих проповідників і хто вони є для нас: чи «приємні співці», чи благовісники Слова Божого. «Тож пильнуйте, як слухаєте! Бо хто має, то дасться йому, хто ж не має, забереться від нього і те, що, здається йому, ніби має» (Лук. 8:18).

Юрій ВАВРИНЮК

— Яке ставлення нашого братства до вчення і проповідей Хейгена, Коупленда, Бені Хіна?

Тут не можна дати однозначної відповіді. Про них можна сказати, що це Божі люди. Але треба просити в Бога мудрості, щоб ми могли відділити зерно від полови. Ми не можемо відкинути повністю все те, що вони проповідують, і сказати, що все це — половина. Але й не можемо сказати, що все є чистим, добрим зерном. Є перекоси, про які ми вже не раз говорили з лідерами харизматичних церков. Наприклад, у вченні Хейгена, Коупленда, є речі, які в нашому братстві не практикувалися, не практикуються і, я маю надію, не будуть практикуватися, тому що вони не мають підстави в Біблії. Є випадки, особливо в останній час, коли робиться великий акцент на чудеса, на різні надприродні прояви, а Ісус лишається збоку. Я не так давно зустрічався з Бенні Хіном в Києві. Яка зараз іде реклама! Я розмовляв з харизматичними лідерами і доказував: «Ви подивіться на одну лише рекламу, про що вона говорить?! «Приходьте на служіння Бенні Хіна з чудесами!» А де Ісус?» Є тільки Бенні Хін і чудеса. Людей затагують чудесами. Так апостоли не вчили, Біблія так не вчить.

Ісус ніде не проповідував чудес. Ісус творив чудеса, а проповідував Боже Слово. Тому на першому місці повинна бути проповідь про Ісуса. Нещодавно, як свідчив один служитель, приїхали проповідники ось якраз із цієї категорії людей, які, проте, я вірю, є люди Божі. Понаобіцяли, що будуть зцілення, будуть прояви чудес. Навезли калік. Потім поскакали, поскакали на сцені, а каліки як були, так і залишилися каліками. Люди з обуренням пішли додому. В чому суть? Хто нам дав право запрограмувати чудеса? І в тому є помилка, що деякі лідери вчать: підіть — і ви побачите. А як Господь не зробить? Є деякі лідери, які б хотіли, щоб Бог виконував їхню вказівку, хочуть використовувати Господа і Святого Духа для своєї мети. Не вийде! Бо це не за Писанням. На першому місці має бути Бог, а ми — покірні слуги. Ось чому такі люди хочуть щось створити, але не виходить. Через це з'являється антиєвангельський дух в людей, які побували на таких служіннях. Якщо під час проповіді про Ісуса Христа буде діяти Дух Святий і люди отримують зцілення, то слава Богу! Ми не кажемо, що сьо-

годні немає чудес, їх не менше, аніж за часів Христа, але не ставте вагон попереду паровоза. До нас у канцелярію і особисто до мене надходять факси: «Ми привеземо вам помазання!», «Ми вам привеземо вогонь!», «Ми вам привеземо благословення!». То я думаю, де стільки контейнерів набрати, щоб поскладати всі оті імпортовані товари. Такого я не читав в Євангелії. Ніде Павло не казав, що я приїду і вам вогонь привезу.

Сьогодні невіруючі краще сприймають, коли проповідує українець, тому що він знає більше наш народ, знає ментальність нашого народу, його характер. Приїхав Бенні Хін, лідерів зібрав, наше керівництво, прибув голова Союзу Білорусі Сергій Хомич, інші брати. Ми думали, що гість нас запитас: «Як ви тут, брати, живете, яка у вас ситуація, проблеми». Ні, йому важливо наробити шуму, галасу, щоб хтось там впавав, — попросився, і пішов. І все везуть нам чудеса. Нам потрібен Ісус, і нашому змученому народу потрібна сила святої Євангелії. Тому будьте обережні. Я вас дуже прошу: захоплюйтеся Христом і його святим Словом. Все перевіряйте Божим Словом — і ви зрозумієте, хто є хто.

Із виступу єпископа Михайла ПАНОЧКА на 6 Молодіжній конференції Західного регіону (15 травня, м. Луцьк).

«Я зроблю тебе мудрим і буду навчати тебе у дорозі, якою ти будеш ходити, Я дам тобі раду, Моє око вважає на тебе» (Пс.32:8).

Була п'ятниця, кінець робочого дня. Я закінчував ромову з відвідувачем у своєму кабінеті.

В двері постукали, зайшов Павло, мій робітник. «Степане, мені потрібно з тобою поговорити», — звернувся він до мене. Я поглянув на годинник. Вже по шостій вечора. «Якщо затримаюся ще, то не встигну на молитву», — змигнуло в голові. «Павле Павловичу, сьогодні не можу, давай поговоримо наступного тижня», — якомога шанобливіше і тактовніше відповів йому. Я навіть не подивився уважно на його лице і очі. Чого він прийшов? Що його привело до мене? Мною володіла одна думка: встигнути на молитву. Начебто таке гарне бажання. Я й не побачив, з яким смутком і важким серцем відійшов Павло — мій підлеглий, про якого я повинен був турбуватися не тільки як його безпосередній начальник, але і як християнин.

Павло був прекрасним сім'янином, віддано любив свою дружину, дітей і маму. Але характер мав не простий. Про таких кажуть: «За словом у кишеню не лізе». З ним було нелегко. Особливо критично він ставився до мене. Не раз помічав, що Павло спостерігає за мною, відшукуючи який-небудь недолік, щоб потім ущипнути, образити.

Я терпів, тому що Бог навчив критично ставитися до власної персони. Знав, що Бог допускає в нашому житті які-небудь колочки, щоб вдосконалювати через них характер, щоб позбавити непотрібного. Тому до Павла старався ставитися з максимальною справедливістю і любов'ю.

Пізніше я дізнався, що напередодні нашої зустрічі Павло втратив свою любу маму. Вона померла в 60 років. Його старша дочка захворіла лейкемією (раком крові), а молодша — хворо-

бою Боткіна. Йому було дуже важко, потребував хоч якоїсь підтримки. І він прийшов до свого начальника-християнина. Таке рішення йому далось нелегко. Павло був гордою людиною. І раптом цей начальник-християнин не захотів з ним бесідувати.

Я встиг на молитву... А другого дня страшний біль в попереці охопив все моє тіло. Дружина

БОГ НАВЧАЄ

викликала «швидку». Мене привезли в лікарню. Дуже швидко апаратура показала: відмовили обидві нирки. Необхідна термінова операція. Залишалось жити буквально декілька годин. Біль був такий, що предмети навколо змінилися і кольором, і розмірами. Уявіть собі: велика палата здавалася величезним приміщенням висотою 20 метрів, люди — гіганти. Хотілося швидше вмерти, не було ніякого страху. Я намагався зрозуміти, чому мене, віруючу людину, раптово охопив такий страшний біль. Я розумів, що в житті будь-якої людини нічого випадково не відбувається, все підкоряється певним законам. Тому і біль виконує якусь роль.

Я намагався зрозуміти: «Чому? Через що?» Намагався воскресити в своїй пам'яті минулі дні, щоб проаналізувати їх, але навіть на секунду не міг повернутися в минуле. Біль стояв такою темною стіною, що не пропускав через себе нічого, і тоді я почав молитися: «Господи, я не можу витримати цього болю, підкажи, чому він прийшов до мене?» І тоді миттєво, як блискавка, світло розрізало пітьму, я побачив себе, що сиджу в своєму кабінеті, напроти мене —

Павло, — і зрозумів усе... Я був неухважний.

Дивно, я навіть не попросив у Господа пробачення за свій гріх, але відразу зрозумів, що буду робити в понеділок і що біль вже більше мені не потрібний. І дійсно, це була вершина болю. До мене підкотили візок. Підійшли дві медсестри, з ними був літній лікар в окулярах. «Операційна готова, будемо робити операцію», — сказав він. «Лікарю, не треба, я вже здоровий», — ледь чутно відповів я, намагаючись зобразити на обличчі щось подібне до усмішки.

Але слова і усмішка були настільки непереконливими, що лікар відповів: «Нічого, нічого, ми запитаємо у вашої дружини». Я зрозумів, що опиратися даремно, був дуже слабким. На дорозі в операційну лікар раптом вирішив ще раз перевірити на апаратурі мій стан. Мене підключили до ультразвуку. На обличчі старого, досвідченого лікаря відбулося знічення, розгубленість і здивування. Він трохи підняв свої окуляри, нахилився до мене і тихо запитав: «Хто вам сказав, що ви здоровий?» Мені вже було майже добре, все в середині сміялося, хоч неміч була величезна, — і я вирішив пожартувати. «Мені сказали», — відповів я. «Добре, добре, — заметушився лікар. — Трохи полежить, нехай відновляться у вашому організмі всі функції, — і можете їхати».

Наступного дня я був на служінні, а в понеділок вранці перш за все попросив у Павла пробачення за свою неухважність. У Павла заблищали очі. Це був момент істини. Після цього ми з ним стали найкращими друзями.

Бог хоче, щоб у нас були ті ж почування, що і в Христі Ісусі, щоб ми були чуйними, уважними і доброзичливими. Не доводьте себе до того, щоб біль напоумляв вас.

Степан ШИНКАРЕВИЧ,
газета «Благодать»

Володимир ВЕЛИЧКО: «Усі нові церкви в Сибіру мають місіонерський дух»

Під час однієї з поїздок на рідну Волинь в редакцію «Благовісника» завітав місіонер Володимир Величко, який живе і трудиться у м. Лісосибірську (Красноярський край). Ми попросили його поділитися своїми думками стосовно місіонерської праці.

До Сибіру я приїхав у травні 1990 року з групою молоді. Ми самотужки надрукували примітивним методом велику кількість Євангелій і вирішили їх роздати під час евангелізацій. У Лісосибірську (населення до 80 тис.) жила моя тітка, тому вибір впав саме на те місто. Масові евангелізації дали хороші результати, і вже літом 1990 року відбулося перше хрещення, а в жовтні стояв зруб молитовного будинку. Це було вражаюче, адже місце нам виділили дуже заболочене і багато сил пішло на відведення ґрунтових вод. Першого року ми мали 50 членів (на сьогодні 140), і вже наступної зими увійшли у свій молитовний дім.

Перші роки до нас приїжджали віруючі з України і ми спільними зусиллями проповідували у клубах, пансіонатах, будинках культури, наркодиспансерах, в організаціях. Дуже часто демонстрували фільм «Ісус». Мали можливість проповідувати і через місцеве телебачення, по дві години в тиждень. Багато людей приходили до нас на зібрання саме через телепередачі.

З часом, коли лісосибірська церква утвердилася, ми самі стали посилати місіонерів у Туву, Якутію, Красноярський край. Деякі з них фінансово підтримуються нашою церквою. Саме тоді перед нами постала проблема нестачі

служителів. Взагалі, відкрити нову церкву не є великою проблемою — та немає служителів, які б працювали у тій церкві. Наприклад, у Тувінській республіці ми маємо 30 церков і лише два пресвітери, у Красноярському краї — на 17 церков 4 служителі. Та й у Сибіру є свої особливі труднощі — важко добиратися до населених пунктів, нерідко на попутках за 300 кілометрів.

І ось у жовтні 1998 року у м. Лісосибірську ми відкрили 2-річну біблійну школу. Її мета — підготувати місіонерів, пасторів, вчителів недільних шкіл, підвищити рівень вже працюючих пасторів. Особливий акцент робимо на духовний рівень учнів, щоб випускники, крім теоретичних знань та практичних навиків, були особисто духовно зрілими. Після року навчання — практика у церквах. Духовна атмосфера у церкві впливає на навчання, служіння духовними дарами запалює студентів. Коли випускник біблійної школи може самостійно працювати на новому місці — ми досягнули мети.

Кажуть, що в Україні важка атмосфера, важке життя. А втім, переважна більшість пастирів та єпископів, що працюють у Росії, — українці.

Величко Володимир Іванович. Єпископ церков Східного Сибіру, старший пресвітер Лісосибірської церкви ХВЄП, директор Сибірської біблійної школи. Одружений, разом з дружиною Люд милою виховує троє дітей.

Наша земля викувала прекрасних місіонерів, які непримхливі і готові працювати у будь-яких умовах, у дискомфорті, при нездоровому кліматі та недостачі вітамінів. Західні місіонери дивуються, як ми можемо працювати так. Я не жалю, що вибрав таку долю. Хоча дуже важко, як стосовно клімату, так і зовнішніх факторів — вистачає погроз, проблем, труднощів. Бог неодноразово попереджує, щоб не йшли з дому, не помолвившись. Якби не духовна праця, я б і дня там не був. Виховання в наших українських церквах зробило нас сильними місіонерами.

Але разом з тим, порівнюючи українські старі церкви і молоді місіонерські, я бачу між ними велику різницю. Нашим церквам є чому навчитися і що перейняти від нових громад. Я особисто бачу в Східному Сибіру великий духовний підйом. В церквах багато моляться, багато віруючих отримують духовне хрещення, зцілення, є прояви дарів Святого Духа. Є церкви, що мають цілодобові молитви, які не перериваються вже декілька років. Церкви дуже швидко ростуть. Хочу виділити такі характерні риси духовного життя молодих громад, чого я мало бачу в традиційних українських церквах.

1. Велика активність у служінні. Кожен день у більшості церков є вранішні молитви, цілодобові молитви, практикуються пости.

2. Велика спрага вивчати Слово Боже. Люди на зібраннях конспектують проповіді, підходять до проповідників

після зібрання із запитаннями, якщо їм щось незрозуміло.

3. Практично всі церкви мають місіонерський дух. Навіть пенсіонери беруть брошури, їдуть у села, проповідують у транспорті. Всі члени церкви виконують якусь місіонерську роботу.

4. Жертовність. Люди в Росії живуть набагато бідніше, як в Україні, але набагато більше жертвують на місійну працю, на церкву, для бідних. Є не-

великі церкви, де утримують пресвітерів, в деяких — навіть декілька чоловік при церкві. Наприклад, у нашій Лісосибірській церкві, яка налічує 140 членів, працює сім чоловік.

А загалом, наші сибірські церкви духовно ростуть, прагнуть до святості і богобійного життя.

Церква у Лісосибірську

7 конференція місії «Голос надії»

Здаля сучасна будівля Луцької церкви християн віри євангельської «Віфанія» здається дещо сумною і самотньою: окраїна міста, пустирище, будинок зі строгими геометричними контурами, а біля нього будівельні матеріали, вагончики та інші раманент свідчать, що будівництво ще не закінчене.

Але це тільки здаля. Ступивши на викладене бруківкою подвір'я «Віфанії», помічаю, що вона радіє, сміється, а про самотність немає і мови: приймає дорогих гостей.

Сьогодні ж 12 серпня 1999 року. А це значить, що сюди зібралися Божі діти — місіонери місії «Голос надії» — на свою сьому конференцію і

гостюватимуть тут аж до вечора 14 серпня.

Он з розпростертим обіймами вітають один одного брати і сестри. Вітальні поцілунки, вітальні вигуки: «Слава Богу!», «Слава Ісусу Христу», «Слава навіки!». Зустрілися діти одного Батька, щоб розділити спільну трапезу: враження від праці, її труднощі і радощі, досвід, Слово Боже, хвалу і подяку Господу, щирі християнську пісню і навіть хліб насущний.

Щоб гості почували себе зручно, господарі потурбувалися про все — і про харчування, про ночівлю, добре спланували роботу конференції на щодень. Кожен з гостей отримав програму цієї

зустрічі, християнські книги від місіонера з Америки Альфреда МакКроцького, брошури від євангеліста Олексія Руденького. А найбільше, що придбали учасники, — натхнення від Духа Святого звіщати Євангелію тим, хто гине.

О 19.00 конференцію урочисто відкрив директор місії «Голос надії» Микола Синюк. Він сердечно привітав місіонерів, які приїхали з України та з багатьох місць Росії: аж від Сахаліну і до Карелії, потім він представив почесних гостей, серед яких був єпископ євангельських церков України Михайло Паночко, єпископ з Росії Володимир Величко, брат Павло Цвор з Америки та інші. Слово привітання мав також один з найстаріших місіонерів Волині, праця якого припала ще на довоєнні роки — Михайло Величко. Він і сьогодні у свої похилі роки місяцями не буває вдома — відвідує церкви України та Росії — від

Комі краю до Удмуртії. Були на конференції і представники християнської преси, зокрема з московського журналу «Примиритель», з Івано-Франківської газети «Вірую», «Євангельського голосу» та інших видань. Микола Синюк в своєму слові наголосив на гаслі конференції: «...щоб кожний був вірний» — вірний Господу Ісусу Христу до кінця, віддано служачи Йому на Його полі.

До молитви закликав усіх

твa чотирнадцятьом випускникам місіонерської школи місії «Голос надії». Щиро привітав завідуючий відділом освіти місії Євген Абрамович і Микола Синюк, який виголосив напутнє слово для них, а також закликав всю конференцію до молитви за молодих місіонерів.

Перший день конференції закінчився щирими вітаннями та проповіддю Михайла Паночка — голови ВСЦХВСП.

Ранкове засідання другого

годуватı приходить в молитві. Під час цього засідання присутні мали змогу почути доповідь директора місії про її роботу, чудову проповідь Михайла Паночка на основі місця з Першого послання до Коринтян, 3 розділ, 11-15 вірші, реферат Альфреда Мак-Кроцького «Про світову місіонерську ситуацію» та зворушливі розповіді місіонерів Республіки Комі та Сахаліну.

На денному засіданні головував заступник директора місії Віктор Онищук. Воно було переповнено чудовими свідченнями місіонерів з Карелії, Мурманської області, Сумської області, Івано-Франківської та Чернігівської, а також словами вдячності Спасителю та молитвами за них.

Ранкове засідання третього дня конференції було не менш насиченим, ніж попередні. Свідчили брати-місіонери про свою працю в Татарстані, в Марі Ел, Чувашії. Особливо торкалася серця розповідь Сергія Ярути. Його вдячні Господу сльози викликали таку ж

На фото: служителі звершують молитву над молодими місіонерами; Микола Синюк вручає посвідчення місіонера та свідоцтво випускникам місіонерської школи.

присутніх Степан Веремчук — єпископ євангельських церков Волині і пресвітер церкви «Віфанія». Він був радий вітати у себе місіонерів, тим більше, що майже всі вони вийшли з волинських церков.

Між вітальними виступами звучали християнські пісні у виконання луцького гурту «Євангельський голос» і дружно підхоплювався усіма псалом «Верный истине святой будь, служитель Божий!», який став гімном сьомої конференції і ще не раз звучав впродовж її роботи.

На цьому ж урочистому відкритті були вручені свідоц-

дня конференції (13 серпня) відкрив заступник директора місії Євген Мельничук. Він після проповіді запросив всіх до молитви за благословення конференції і її учасників. Принагідно варто зауважити, що молитви на конференції були дуже частими, бо кожен християнин знає: сила і бла-

благодатну зливу подяки Спасителю в усіх присутніх.

Альфред Мак-Кроцький у своєму виступі закликав місіонерів продовжувати свій шлях і не зупинятися на одному місці, їти і створювати нові церкви, закликав не мріяти про Америку, а тих, хто мріє про неї, — покаятися, бо цього

вимагає вірність Богу і покликання місіонера, — та вірність, про яку кожному нагадувало гасло конференції.

Олександр Ковальчук, інструктор РУБІ, виголосив навчальну проповідь, з якої, мабуть, кожному запали в скарбницю серця такі перли:

— Не треба воювати за служіння — служіння дає Бог;
— майте дух прощення до

Христа Спасителя Василь Величко закликав місіонерів до простоти в Господі — не мріяти про себе, не величатися, бо все, що вони мають, що зробили — Господнє. (Його проповідь читайте у цьому номері журналу — ред.).

Були на конференції і приємні сюрпризи. Обличчя місіонерів захотів побачити ветеран евангельської віри Гри-

Колорадо-Спрінгс — О.Максименко та Джордж, які є щедрими благословенними жертводавцями на місії та на будівництво церков на Волині. Вони привітали конференцію і благословили місіонерів на їхній труд.

І особливим сюрпризом для учасників конференції стала родина Поповичів, яка приїхала з Америки звіщати Євангелію українцям. Свою відпустку, свої гроші, свої здібності, своє здоров'я Поповичі віддають отим обманутих з нашого народу, щоб вони побачили світло Христове. Ця родина є докором для багатьох з нас, хто щось приберігає для себе. Пісні хвали жертвовної сім'ї стали величним зворушливим акордом, що закінчив конференцію і підсилив враження від неї у декілька разів.

Ще були розповіді місіонерів з Удмуртії, зі Свердловської та Нижньогородської областей. Завершувало конференцію урочисте Богослужіння спомину смерті Ісуса Христа, яке ще раз нагадало муки Христові за нас, нагадало всім його учасникам, що вони є через Плоть і Кров Ісусову одним тілом з Ним, а значить воля Христова — є їхньою, а вона — спасати тих, хто гине.

Василь МАРТИНЮК,
м. Луцьк

Спадкоємність поколінь: Григорій Філімончук серед молодих місіонерів.

людини, яка вам заважає у вашій роботі;

— чемно відпровадьте від себе Евіятаря (1 Цар.2:26) — людину, яка невпевнена, мало-вірна, щоб самому не стати таким.

Пастор луцької Церкви

горій Філімончук і попросив слова. Він поблагословив місіонерів на працю, зміцнював їх у вірі, а потім звершив щирю молитву за їх оздоровлення і за всяку благодать для них.

Другим сюрпризом були гості з Америки — пастори з

Подружжя з Денвера (штат Колорадо) подало в суд на міську владу за обмеження у проведенні домашніх молитовних зібрань.

Девід та Діана Рейтер, подружжя із Денвера, подали в суд на адміністрацію свого міста. Причиною судового розгляду стала постанова, яка забороняє проводити молитовні зібрання у себе вдома частіше одного разу на місяць.

Джей Секулов, представник Американського центру закону та права, який виступає у суді в якості представника подружжя, назвав подібну постанову «не просто таку, яка протирічить Кон-

Новини з «вільного» світу

ституції, але й абсурдною». Але Кен Страпко, представник міської адміністрації, вважає, що ця постанова цілком має право на існування, оскільки «дозволяє захистити жителів від тих явищ, які не вкладаються у рамки звичайної діяльності і можуть стати руйнівними».

Подружжя Рейтерів із травня 1998 року проводили в себе на квартирі молитовні зібрання з читанням Біблії і вивченням християнської літератури. На ці зібрання щотижня збиралися від 8 до 12 чоловік.

Кен Страпко повідомив, що нова постанова була видана на прохання сусідів сім'ї Рейтерів, які протестували проти подібних молитовних зібрань.

Стіни Єрусалима

Як пролягли — могутньо і незримо! —
На всі держави, землі і віки
Високі мури стін Єрусалима —
Не спадщина людини від батьків,

І не межа країни від країни, —
А милість Божа доброго Отця:
Він збудував святиню цю — для Сина,
Бо Син Собою врятував серця!

Ці стіни птахолову не здолати,
х чорний задум не перестрибне:
На камінь — камінь ліг: не підкопати!
І навіть буря стіни обмине!

Зате — о диво — на коліна стане
Душа в гріхах, в риданні:
«Мій Господь!!!» —
Стіна висока, як туман, розтане,
І ніжний голос скаже їй: «Заходь!»

Відродо світу, всесвіту святине,
Єрусалиме, ти на всіх — один!
Хто увійде —

той камінь грішний скине,
Бо вивільнить і втішить Божий Син!

Ю. Монда,
м. Київ

Одним із найбільш спірних питань для сучасних віруючих є питання про християнські норми поведінки, про те, як має поводитися християнин. Те, що одні християни вважають дозволеним, інші називають гріхом. Причому всі вони — щирі християни, віддані вірі.

З обох сторін чується осуд і звинувачення: то в бездухов-

Розходження віруючих людей в тому, що можна робити, а чого ні, виникають як наслідок двох основних фактів: 1) кожна людина має своє уявлення, що добре, а що погане; 2) це уявлення — людська совість — є результатом культури і умов, у яких формується особистість. У кожної людини своє розуміння правильного і неправильного, і

ня про норми поведінки. Кожен істинний християнин вважає богонатхненне Писання найвищим авторитетом в питаннях віри і життя. Тому природно звернутися за подібними порадами до нього.

Наші діла і думки неминуче впливають щонайменше на одну людину, але частіше — на багатьох. В будь-якому разі,

Християнська мораль, або *Як поводитися віруючим*

ності, то у відсталості і навіть в лицемірстві. Все це призводить до болючих непорозумінь, а іноді і до відкритого розриву стосунків між членами тіла Христового.

Подібні конфлікти — зовсім не новина. Майже від самого початку існування церкви кожне нове покоління християн змушене було вирішувати, що правильно. Це обговорював вже Єрусалимський собор, про який ми читаємо в Діях апостолів (15:1-31), про це йшлося у другому і третьому століттях історії церкви. Один із церковних авторитетів того часу Тертуліан писав трактати про «видовища і жіночий одяг». В третьому столітті про одяг християнок писав і сучасник Тертуліана Кіпріан; його перу належить праця «Одяг дівчини». Неважко переконатися, що християнська література кожного століття зверталася до подібних тем.

вона його прикладає до життя у відповідності з цією культурою, в якій виросла і яка, зрештою, і сформувала це розуміння.

Отже, те, що правильне для людини однієї культури, не правильне для людей іншої культури. Навіть у людей однієї культури ці уявлення можуть різнитися залежно від їх субкультури. Тобто люди ростуть в різних сім'ях, районах, містах, належать до різних церков, відвідують різні школи — кожний із цих факторів впливає на формування їхньої свідомості.

Тому немає нічого дивного, що християни розходяться в думках про те, що правильно, а що ні.

З огляду на ці всі відмінності і розходження, дуже важливо, щоб у всіх християн був спільний порадник для поведінки. Ні один християнин не згодиться з іншим в усьому, що стосується поведінки, тому християни ні в якому разі не повинні нав'язувати один одному свої уявлен-

вони зачіпають Бога, Який є всюди присутньою Істотою. Отже, християнин потребує порадника, який визначає норми християнської поведінки.

Богу відома кожна думка і кожен вчинок всіх без винятку християн. Тому християни не повинні допускати думок і вчинків, які ображають святість Бога. *Таким чином, перша вказівка, яка визначає поведінку християнина, звучить так: не ображай святості Бога.*

В Святому Писанні ми знаходимо притаманні Богові чітко виражені моральні якості, які дають уявлення про Його святість. Природа Бога не змінюється, тому не змінюються і моральні норми, що їх характеризують. Ці норми обов'язкові для всіх людей, всіх культур, всіх часів. Людина не мала і не має права вирішувати, чи дотримуватися їй цих моральних законів, чи ні. Вона зобов'язана дотримуватися їх незалежно від своїх бажань.

Можна сумніватися в цих законах, можна їх критикувати чи навіть заперечувати. Можна сперечатися про їхню цінність і намагатися змінити. Але їх можна змінити чи знищити, тільки змінивши ставлення до Бога або зрікшись Його.

Ці моральні норми, відкриті Богом людям, визначають, яка поведінка з Його погляду є неправильною. Наприклад, з погляду Бога 1) недопустимою є статева аморальність чи то позашлюбні зв'язки, перелюб або гомосексуалізм (1 Кор. 6:9); 2) не можна красти (1 Кор. 6:10; Еф. 4:28); 3) не можна обманювати (Еф. 4:25); 4) не можна вбивати (Об. 21:8; 22:15); 5) не можна займатися спиритизмом (Об. 21:8; 22:15); 6) не можна допускати ідолопоклонства (1 Кор. 6:9); 7) не можна бути жадібним (1 Кор. 6:10); 8) не можна бунтувати проти встановленої Богом влади (Еф. 6:1; Рим. 13:1-7); 9) не можна знущатися над людським тілом і душею і віддавати їх під владу алкоголю, наркотиків, вони повинні підкорятися тільки Богу (Еф. 5:18; 1 Кор. 6:10, 19, 20); не можна вживати брудні слова і вирази (Еф. 4:29).

Божі моральні закони стосуються не тільки дій і вчинків християн, але й думок і почуттів. Про це говорив Христос в Нагірній проповіді: хто гнівається на іншу людину, здійснює вбивство у серці своєму, чоловік, який дивиться на жінку пожадливо, чинить перелюб у серці своєму (Мт. 5:21-28). Тобто Бог забороняє недобрі думки і бажання. Тому дуже важливо, щоб християнин контролював не тільки свої вчинки, але й думки (Фил. 4:8). Але для цього він повинен пильно контролювати те, що він бачить, читає або чує. Йов говорив: «Умову я склав був з очима своїми, то як буду дивитись на дівчину?» (Йов. 31:1), тому що він знав, що «серце іде за очима». Апостол Іван, говорячи про «пожадливість очей»,

мав на увазі пожадливість, викликану тим, що людина бачить аморальне, спокусливе. Віруючі не повинні навіть говорити про амоарльні вчинки язичників, що їх оточують (Еф. 5:12). Їхні думки мають бути високими, духовними (Кол. 3:2).

Отож, норми поведінки сучасного суспільства протирічать моральним вимогам Бога. Християнам варто сприймати це протиріччя як неминучу реальність повсякденного існування: сучасною культурою керує диявол, ворог Бога (2 Кор. 4:4). Ця культура, в сфері якої ми живемо, формує нашу свідомість, наше розуміння, що є добре, а що погано. Під її впливом людина починає вважати правильним те, що Бог вважає помилковим.

Коли людина стає християнином, її совість не переключається автоматично на розуміння норм поведінки згідно Божих моральних установлень. Свідомість людини повинна перебудуватися поступово. Це болючий процес. Але якщо людина збирається себе вести як члену Царства Божого, вона повинна привести свої моральні уявлення у відповідність з божественними нормами поведінки. Про це говорив апостол Павло в посланні до ефесян (4:17—5:17): християни не повинні поводитися, «як поводяться погани в марноті свого розуму, — вони запаморочені розумом, відчужені від життя Божого». Християни повинні «відновитися духом розуму». Павло повертається до цієї думки в Посланні до римлян (12:2), де вказує, що істинно відданий Богу християнин не повинен «приспосовуватися до віку цього», а повинен «перемінитися відновою розуму».

Зі всього сказаного можна зрозуміти, що апостол Павло радив християнам уникати мінучих захоплень, мод і тенденцій, притаманних сучасному світу, бо все це тільки здається

реальним і гарним — в дійсності воно погане і примарне. Християнам не треба переймати норми поведінки сучасного світу. Вони повинні йти лише за Божими моральними законами.

Таким чином можна сказати, що ставлення християн до сучасної культури має виражатися невідокремленням «віку цьому». «Не любіть світу, ані того, що в світі» (Ів. 2:15-17). «Перелюбники та перелюбниці, чи ви не знаєте, що дружба зі світом — то ворожеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4).

Згідно з Писанням, в питаннях, яких не торкаються божественні установлення, християнин вільний йти за велінням своєї совісті (1 Кор. 8-9; 10:29; 2 Кор. 3:17; Гал. 2:4; 5:1). Християни не повинні осуджувати один одного за вчинки, не заборонені Божими моральними правилами. З другого боку, християни не повинні дивуватися, що їхні брати не роблять навіть того, що не заборонено (Рим. 14:1-2). *Тому друга вказівка, яка визначає поведінку християнина, звучить так: християнин вільний робити або не робити те, що не заборонено Божими моральними законами.*

Подібна свобода дій християнина — це дарунок Божий, за який кожен християнин має бути вдячним. [...] Бог покладає відповідальність за правильне користування цією свободою на самого християнина.

Християнин не повинен робити вчинки, що протирічать його совісті, що сформувалася під впливом якоїсь культури чи субкультури.

Навіть якщо інші християни спонукають його до такого вчинку і вказують на те, що з погляду Бога в ньому немає нічого поганого, християнин повинен прислухатися до голосу своєї совісті. Якщо людина вагається і сумнівається, чи може вона робити щось з того,

що роблять інші християни, то їй не треба брати з них приклад. Така її слабкість варта осуду, тому що вона діятиме, керуючись не своєю вірою в Ісуса Христа і правильним розумінням свободи, яку дає істинна віра. Вона зробить щось таке, що сама вважає аморальним, а все, що нам здається аморальним — гріховне.

Отож, третя вказівка, що визначає моральні норми поведінки християнина, звучить так: не ображайте власної совісті.

Всіх нас оточують люди, і в кожного з цих людей свої уявлення про те, що добре, а що погано. Тому християни не повинні робити вчинків, які ображають совість іншої людини (Рим. 14:14-15:13; 1Кор. 8:10). «Людина повинна керуватися не тим, що вона думає, а тим, які думки викликають її дії в інших». «...Праведна людина живе не для того, щоб приносити задоволення для себе, а для того, щоб приносити його своєму ближньому».

Отож, четверте правило, що визначає моральні норми поведінки християнина звучить так: не ображай совісті іншої людини.

Писання наводить декілька аргументів, чому християни, користуючись своєю свободою, не повинні ображати совісті інших людей. По-перше, ображаючи чийсь совість, можна зруйнувати єдність Тіла Христового. Християни, які мають інше виховання, сприймуть ваші дії як неправильні і можуть розірвати з вами стосунки. Єрусалимський собор стояв саме перед такою ситуацією і повинен був вжити заходів, щоб уникнути її (Дії 15). Християни повинні «пильнувати про мир та про те, що на збудування один одного» (Рим. 14:19). Християнин повинен визнавати те, що єдність і мир тіла Христового важливіші, ніж його свобода.

По-друге, сумнівні вчинки

християнина можуть спонукати іншого, який притримується строгіших правил, згрішити проти своєї совісті. Він може вирішити робити так само, через що мучитиметься своєю совістю. Бог складає вину на першого християнина, більш вільного у своїх вчинках, який зробив гріх проти свого слабкого брата і Христа (Рим. 14:13-23; 1Кор. 8:10).

Вільний у своїх поглядах християнин повинен обмежувати свою свободу задля блага свого слабшого брата, яке має бути важливішим за власне (Рим. 15:1-2; 1Кор. 10:24). І він не має права рвати стосунки зі слабшим або намагатися змінити його погляди і звички, бо той з часом змінить своє переконання сам. Згідно Біблії, слабкому християнину потрібна не критика, а наша любов.

По-третє, сумнівні вчинки християн можуть перешкодити людям невірющим прийняти Ісуса Христа. Про це писав апостол Павло: «Не робіть спокуси юдеям і геленам...» (1Кор. 10:32), розуміючи під тим необхідність уникати всього, що може відштовхувати людей від віри і стати перешкодою до спасіння.

По-четверте, сумнівні вчинки християнина можуть заважати успіху його християнської місії. Слабкий християнин перестане йому довіряти; невірющий, якщо не відвернеться від християнства, то вважатиме його свідчення про Христа ненадійними. Саме про це турбувався апостол Павло, вирушаючи в Коринф (1Кор. 9). Він мав право взяти з собою жінку-християнку, отримувати подарунки від тих, кому проповідував. Але Павло добровільно відмовився від цих прав, щоб жителі Коринфа не засумнівалися в щирості його слів і вчинків. Інтереси Євангелії і найвище благо для людей було для нього найголовнішим; цій меті він підкорив все інше.

Християнин вільний і неза-

лежний від людей; але йому необхідно добровільно зробити себе їх рабом, щоб краще служити їм, щоб його місія була успішною (1Кор. 9:19). Тому він і повинен обмежити свою свободу, щоб не образити тих, кому він служить. Саме це означають слова «зробився рабом для всіх». І ні в якому разі — не слабкість і поступливість стосовно неправильних вчинків і аморальної поведінки оточуючих. Апостол Павло не приймає афоризму «В Римі будь римлянином».

Чому потрібно виконувати ці вказівки?

Відповідь на це питання міститься в одному слові — «Любов». Якщо християнин насправді любить Бога, він не буде порушувати його законів (Ів. 14:15, 1Ів. 5:3), якщо він любить себе, він не образить своєї совісті, і якщо він любить інших, він не образить їхньої совісті (Рим. 13:8-10; 14:15; Гал. 5:13-14). Любити — значить ставити добро іншого вище власного (1Ів. 3:16; Ів. 15:12-13). Якщо християнин по-справжньому любить інших, він добровільно пожертує своїми правами і свободою, щоб не ображати чужої совісті. Саме це писав апостол Павло: «Ми, сильні, повинні нести слабкості безсилим, а не собі догоджати. Кожен із нас нехай догоджає ближньому на добро для збудування» (Рим. 15:1-2).

Якщо християнам важко обмежувати своє життя ради слабких, їх повинна втішати і підбадьорювати думка, що так жив Христос. Він дав приклад, за яким повинні іти всі християни. Принести в жертву власне благо ради блага інших — це похристиянськи; це значить — мислити як Христос (Фил. 2:1-8; 1Кор. 10:32-11:11).

«Христос прийшов для того, щоб служити людям, а не для того, щоб вони служили Йому». І християнам необхідно так робити (Ів. 13:13-17,34).

Рон ДІКС

З 19 до 24 липня на мальовничій лісовій галявині біля міста Шепетівки (Хмельницька обл.) відбувся IV З'їзд християнської молоді п'ятидесятницьких церков. Він зібрав близько тисячі молодих людей із 16 областей України. Термін «активний відпочинок» особливо точно відображає атмосферу з'їзду. Те, що події відбувалися на природі, серед лісу, вже можна назвати відпочинком — від турбот світу та проблем життя. Але для душі найкращий відпочинок — спілкуватися з Богом. Тому увесь тиждень був насправді одним суцільним зібранням — з перервами на сніданки, обід і — невеликими — на нічний сон. Великий намет, немов Мойсеєва скинія, збирав під свою тінь молодих людей. А де молодь — там пісні, молитви, свідчення і гаряча хвала Господу. До присутніх мали слово і старші брати: наставляючи молодь, вони допомагали їй вибрати правильний орієнтир в житті і в слідуванні за Христом. З'їзд загалом було організовано добре. Навіть представники місцевої влади, що завітали сюди, відзначили дисциплінованість та організованість його учасників. З'їзд ще раз показав: наша молодь — це християнська молодь. І не тільки на богослужіннях, але й коли відпочиває. Нехай Господь благословить вас, молоді спадкоємці Христа!

IV З'їзд молоді всєукраїнського союзу церков хвєп

І відказав Гедеон: О, Господи мій, чим я спасу Ізраїля? Ось моя тисяча найнужденніша в Манасії, а я наймолодший у домі батька свого. І сказав йому Господь: Але Я буду з тобою...

Книга Суддів 6:15,16

Нехай молодим твоїм віком ніхто не гордує, але будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у дусі, у вірі, у чистості!

1-е Тимофія 4:12

Михайло ПАНОЧКО, єпископ, голова ВСЦХВЄП.

— Хоч я не був тут протягом всього з'їзду, але бачу, що молодь шукає спільності, хоче чути Слово. Я бачу, як вони жадібно слухають, як вони приймають Слово, і вірю, що цей з'їзд дасть добрі плоди. Незважаючи на всі недоліки,

трібно зрозуміти сучасну молодь. Вона живе в непротий час, коли є багато різних наук, є цивілізовані методи отримати будь-яку інформацію, відео- й аудіокасети, і таке інше. Молодь отримує дуже багато інформації, яка впливає на її духовний рівень, на її світогляд. І те,

я думаю, він послужить для консолідації нашої молоді, з якої в майбутньому виростуть служителі, і це Слово, яке тут говорилося, буде на краще. Я співчуваю нашій молоді, бо, оглядаючись назад, згадую свою молодість. Звинувачувати молодь і закидати їй, що вона дивиться в світ, бачити її поведінку лише з поганого боку — неправильно. По-

що вона горнеться до Бога, вже є позитивним. Світ завжди впливає не тільки на молодь, а й на всіх людей. Потрібно більше довіряти молоді, опікуватися, звертати на неї особливу увагу. Не лише критикувати її, але й довіряти їй, а якщо навіть і дещо потрібно підправити, то робити це з любов'ю, делікатно, по-батьківськи.

Юрій, Львівська область.
— Я з невеликої церкви, і мене найбільше вражає, що така велика кількість Божих дітей — і всі славлять Бога. І відчуваєш, що ти не один у полі воїн.

Микола ПИЛИГ'ЮК, єпископ церков Хмельницької області.

— Я оце ввечері подивився скільки молоді біля палаток, поспілкувався з нею, — і душа радіє стільком спасеним душам. Радію я, що саме тут зібралось стільки молоді. Гарно організовано чергування, молодь слухняна. Я хотів би, щоб сюди приїхали ті старші пресвітери, які критикували з'їзд задовго до його початку, ще не знаючи, що тут буде відбуватися. Треба, щоб вони побували тут, разом помолилися, подивилися, як молодь старається, як пристойно себе веде. Я вже казав у нашій церкві, що побував на такій сильній молодіжній молитві, на якій давно не був. Настільки була ревна молитва, особливо в перший день, що описати неможливо...

Вважаю, що треба набагато серйозніше і обдуманіше підходити до саме духовного боку проведення молодіжного з'їзду. Треба підшукувати людей і в нас, і за кордоном, які могли б не просто провести його, а навчити чомусь молоді. Треба пам'ятати, що це зібралися не пастирі і євангелісти, це зібралася молодь, яка тільки починає своє духовне життя. І треба викладати так, щоб молодь засвоювала науку не як закони чи постанови, а як правила, які необхідні в їхньому духовному житті.

Цей з'їзд ще є й свідченням для невірних. По обласному радію передавали інформацію, що під Шепетівкою проходить з'їзд християнської молоді. Підкреслювалося, що представників влади дуже здивувало те, який тут порядок, яка організація, який спокій, яка дисципліна, і місцева влада готова сприяти, щоб цей з'їзд був ще більш авторитетним.

Микола МЕЛЬНИК, єпископ

— Я спілкувався з молоддю протягом всього свого життя. Я дуже переживаю за молодь. Сам був молодим, колись працював з молоддю, був керівником молоді. Приймавши пастирське служіння, постійно підтримував зв'язки з молоддю, без неї не бачу свого життя і служіння в церкві. Молодь — невід'ємна частина тіла Ісуса Христа. І я завжди стараюся, щоб між молодими і старшими не було ніколи ніяких непорозумінь, зневаги або неповаги.

Я зауважив, що молоді бракує знання біблійної етики, як вести святе життя і правильно вирішувати ті чи інші питання в стосунках між собою. Я незадоволений недопрацюванням наших пасторів, які, буває, не звертають уваги на молодь, не цікавляться, чим вона займається, не відвідують молодіжні зібрання.

Я бажаю молоді, щоб вона була вірною Господу, не дивлячись на обставини, послухною своїм батькам і служителям, щоб вона не зневажала науку, яку їй дають.

Чіто, студент одного з чернівецьких інститутів, на молодіжному зібранні вперше (запросили друзі-християни):

— Мене здесь очень понравилось. Очень хорошо приняли, познакомился с христианской молодежью. Прекрасно здесь поют!

Анатолій ГУК, завідуючий відділом молоді Всеукраїнського Союзу Церков ХВЕП.

— Цей з'їзд планувався не задля галочки. Ми з братами збиралися, молилися, перебували в постах з одним бажанням: щоб Бог тих, хто сюди приїде, змінив, направив, очистив, освятив. Бо тут є різні

молоді люди, не тільки ті, хто в хорошій бойовій формі. Є багато таких, які тільки наворачулися до Бога і роблять перші кроки. Я бачив, як молоді люди переживали народження згорі, каюлися перед Богом, відчували биття їхнього серця. Бачив їхні щирі сльози, багатьох Бог хрестив Духом Святим. Завдання, яке ми ставили перед собою, — щоб молодь не просто відпочила — а пережила зустріч з Христом. Вважаю, що це нам вдалося.

Богдан ЛЕВИЦЬКИЙ, керівник молоді церков ХВЕП Хмельницької області.

— Тобі довелося тут працювати ще задовго до початку цього з'їзду. Які враження у тебе від нього при його закінченні?

— Задоволений всім. Коли жінка народжує дитину, то терпить муки, але коли народить, то радіє. Так само і я переживав. Я навіть в суботу, перед початком з'їзду, думав, що зроблю все, поїду додому, і на з'їзд вже не приїду. Але приїхав додому, відпочив, провів служіння в церкві, а Господь каже: «Треба їхати». До мене телефонували з багатьох областей і з обуренням казали: «Що це ти робиш в себе в області?» Але я задоволений цим з'їздом. Вся молодь на наших очах, ми контролюємо усі заходи, і я дякую Богові, що відбулося все добре.

Я багато чого навчився. Скажу відверто: в праці пізнаються брати, пізнаються істинні діти Божі. Бо ми можемо багато говорити, а зовсім мало робити.

Молодий брат із Тирасполя, Молдова.

— Я очень сблизился с братьями и сестрами, которые сюда приехали, мы узнали много друг о друге, вместе молились. Получил откровения от Бога. Эти совместные молитвы, общение, даже питание нас сдружило, сблизило. Это очень хорошо и очень нужно для молодежи.

Олександр, Житомирська область.

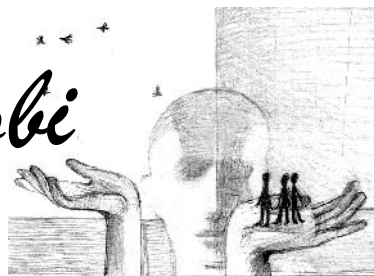
— Для себе я отримав тут дуже багато. Я вважаю, що мене сюди привів Ісус і все так чудово влаштував. Зараз йдуть жнива, така гаряча пора, але Бог дав можливість мені сюди прибути — і я не жалкую про це. Тепер цей вогонь, який я отримав на цьому з'їзді, я буду передавати для церкви, друзів. Слава Господу!

Віталій, Ольга, церква «Голос істини», м. Одеса.
— На этом фестивале присутствовало много хороших учителей Слова Божьего и поднимались темы, которые сегодня актуальны для молодежи. Мы очень много почерпнули для себя полезного, много было приятного, познакомились с многими братьями и сестрами из других областей, регионов.

Немає більшої любові

Повість

Петро оглянувся з невисокого узгірка... Польова дорога, прудко перебігши через широку асфальтову стрічку автостради, вертким вужем вигнулася під недалекий ліс, а звідти далі й далі в половіючих житах сірою перепілкою губилася, щоб ген, аж у тій долині, що пишно зеленіла верболозом, майнути понад прохолодним ставом і знову — в поле. Туди, де небо, як блакитна хустка, завітчана білопінними пелюстками хмарин, схилилося від усіх боків над широкими нивами.

— Зупинися, мандрівнику, — промовив сам до себе Петро і рукою доторкнувся до могутнього стовбура липи. Це старе сільське кладовище завжди змушувало зупинитися. Пройшов повз похмурі хрести, що місцями взялися зеленкуватим мохом.

«Здрастуй, тату, — зупинився біля горбика землі, що палахкотів чорнобривцями. — Я в Калинівку, тож і зайшов до тебе по дорозі. Ти вчора мені приснився», — подумки звернувся до батька, якого ніколи не бачив. «Ось я волошки для тебе приніс», — нагнувся і в смуток чорнобривців поклав букетик синіх волошок.

Батька Петро не знав. Розповідала мати, що народився він у той день, коли батька не стало. Коли минуло хлопцеві п'ятнадцять років, мати виїхала з Калинівки в місто. Так і живуть вони обоє в місті, лишень інколи, частіше весною та літом, приїжджають на батькову могилу. Мати чорнобривці посеє, і вони цвітуть аж до самих приморозків...

— То я піду, тату, — і поволі з тінистої прохолоди вийшов на дорогу. Вдалині виднілися калинівські сади.

З високого пагорба хат майже не видно, лишень шиферні дахи, як білі полотнища парусів серед золотавого моря пшениць, пливуть і пливуть назустріч обрію...

...Петро впевнено простував сільською вуличкою, обсадженою живоplotом і геть змереженою візерунками гусячих лап.

Хатина баби Палажки — далекої родички і колишньої сусідки матері — зовсім маленька поряд з кам'яними красенями-будинками, що гордовито височать, пишаючись червоними стінами.

Оббита толем, хата баби Палажки ніби прикривалася від сонця високими кущами бузку. Поруч хати — також оббита толем маленька

дровітня і дровець вишневих купка біля неї, порослих травою.

Сінешні двері зачинені. Петро натиснув іржаву клямку і, нагнувшись, зайшов в темні сіни. Низенькі двері навпроти вели в комірчину, а ліворуч — іще одні, оббиті подертою цератою. Постукавши, відчинив. У лице вдарило важке, затхле повітря давно не провітрюваної кімнати із специфічним запахом ліків, з тим відтінком, за яким безпомилково визначаємо: у хаті немічна, хвора людина. З-під ліжка виглядали недбало кинуті гумові калози, геть вимащені вже потрісканою сухою глиною. На підлозі там і сям —присохле лущиння цибулі, обгортки з-під ліків. Півбуханця черствого хліба лежить посеред столу поруч з банкою «Кильок», а на другій половині столу, покритого старою зжовклою газетою, поміж надщерблених чашок розкиданий липовий цвіт. Сохне.

Палажка лежала на старому залізному ліжку з різьбленими бильцями, на котрих ще подекуди трималася голуба емаль.

— Здрастуйте, бабусю, — голосно привітався Петро, зупинившись на порозі. Стара напружено підвелася, поправила теплу зелену хустку, з-під якої вибілося пасмо сивого злямченого волосся. Підсліпувато мружила очі від яскравого світла, що вривалося через прочинені сінешні двері.

— Здрастуйте, бабусю, — ще раз привітався. — Ви що, не впізнали мене?

— Здрастуй, здрастуй, синочку, — нарешті озвалася. — Чи не впізнала, питаєш? Мо' впізнала, а мо' й ні. Чи ж не Марії Корніїхи син, бува?

— Та її син, бабусю.

— А таки впізнала. Давненько вже мати не заходила. Гордує старою. Аякже, ви тепер городські, в вас часу немає, все діла, все робота.

— Обіцяла мати заїхати на тім тижні, а сьогодні привіт вам від неї, ось і гостинець також передала.

— Спасибі, спасибі. Та ти заходь, заходь, присядь-но там, на стільці. От спасибі, що зайшов. А я, як бачиш, занедужала, що і встати не годна. Так в мене ноги крутить, так вже крутить, що спасу нема, і в грудях болить, ет,— мовила скрушно,— все в мене болить, сину. Порою легше буває, а тепер то так взяло, що днями з ліжка не встаю.

— Нічого, бабусю, ось піддужаєте трохи, то ще до матері в гості приїдете.

— Е, де вже там гості. Ото я кажу, що вдень ще так-сяк, сонечко світить, видно навколо, веселіше якось, а вже як ніч, то так туга за серце візьме, що місця не маю. Одна розрада в молитві до Господа. Помолюся щиро, і серце одпочине, — Палажка змахнула рукою сльозу. — А ще радіво слухаю, бо я не грамотна, читати не вмію, то вклучу ввечері радіво і псалми слухаю, і проповіді. Гарно так проповідують, аж душа радіє. Так і живу помаленьку, — скінчила свою невеселу розповідь.

Тільки тепер Петро помітив на підвіконні «Океан», ще зовсім новенький, який своїми блискучими кантами, довгою складною антеною аж ніяк не вписувався в інтер'єр убогої хати.

— Та ось перестало чомусь балакати радіво. Вже я і туди й сюди крутила. Заговорить трохи — і знову вмовкне. А вчора то й зовсім перестало, — мовила з жалем у голосі.

— А ми ось зараз подивимося, що воно там за причина, чом не балакає. Швиденько зняв панель. «Все ясно, контакт окислився, зараз підчищу, і буде знову говорити як нове...» Клацнув вимикачем, по хаті полинула пісня: «День за днем покидає наш дом. Не забудь, що ти дня не вернуть».

— Ой, слава Богу, — радісно вигукнула старенька, почувши, що приймач знову запрацював. — А дня минулого, і справді, не вернеш, це правильно, — зітхнула, і на лиці зморщок ніби побільшало.

— А коли можна було б роки назад повернути, ви б не проти? — запитав Петро.

— Заново, говориш? Е, ні, голубе, для чого заново? Я свій вік доживаю чесно, ярмом на шії нікому не була. Зла ближньому не роби-

ла, то для чого заново?

— Я хотів запитати, а діти чи внуки є у вас? Чи заходять?

— Га? — перепитала Палажка. — Діти, кажеш? Нема в мене нікого, синку, — промовила боляче, — нікого. Сама-одна, як билинка в полі. Хоча були в мене діти... Четверо.

— Чому були, а зараз що, нема? — не втримався Гринюк, картаючи себе за покvapливість.

Палажка ніби не чула його слів. Дивилася прямо перед себе кудись у простір, ніби там, за вікном, на зеленому спориші гралися її діти. І стільки туги було в вицвілих очах матері, стільки скорботи в складених на грудях руках. Мовила тихо:

— Старший, Гнат, з хронту не вернувся. Прийшло ізвестіє — пропав безвісти, десь аж на Одері. Ще по цей день сниться. Молодий, дужий, і все несе мене на руках кудись і сміється. А я плачу. «Чого, — кажу, — не вертаєш додому? Всі очі видивлююся, тебе чекаючи». А він мовчить і сміється до мене... Петя, другий синок мій, десять годочків було. Гранатою його розірвало. Допитливий такий був. Знайшов ту гранату десь у лісі. Після війни багато такого добра по лісах валялося. Обійди, було, десятою дорогою. Так ні ж ...Думалося: не діждалася з війни старшого, то цей виросте, невісточку приведе в хату, онучків бавитиму. Та не судилося, бач, онучків на руках носити. Христя, донечка, хворобливою була в мене, а часи тяжкі були, бодай не згадувати. Недовго й по світі білому походила. Горпина сорок шість годочків зо мною пожила, і забрав її Господь до Себе. Ото й одна, як билиночка в полі, — журно повторювала знову.

«А чоловік?» — хотів уже було запитати Петро.

— А чоловік? — ніби вгадала його думки Палажка. Задумалася, згадавши щось. — Талимончик мій любив мене, не зобижав. Люди казали: «Щаслива ти, Палажко, чоловік в тебе добрий і діточок любить, і тебе жалує». Правда, гарячкуватий трохи був. Ото, пам'ятаю, як землю наділяли, прийшов до нас уповноважений, щоб города, значця, перемеріять. Талимон спав якраз під грушею, отою, що в дворі. Стара вже груша, а родить ще. Отож, спить Талимон, а уповноважений підійшов і

торк його за плече. «Вставай, — каже, — хазяєн, города мірять будем». А Талимон прокинувся, нічого не второпає: «Кого мірять, — кричить — мого города мірять? А ти хто такий, щоб мого города мірять? Га, питаю? Палажко, — до мене гукає, — неси моє ружжо, я його зара наміряю. Ач ти, спритний який. Города мірять. Неси ружжо, кажу». Тільки тин затріщав за уповноваженим. З війни вернувся, хоч і з шрамами. Та не довго прожив, сердешний. Доконали старі рани. А як одходив з цього світа, то усміхнувся і каже тихо: «Там мені буде лучче, Палажко», — і вмер. Двадцятий годок, як сама живу. Люди жаліють мене, заходять інколи. Співчувають. Бідна ти, кажуть, Палажко, нещасна. На старість літ води нема кому подати. А я щаслива, щаслива я, сину, бо мене Христос простив і любить мене. Ось так, — і вмовкла, лише очі, ще недавно такі невиразні, тьмяні, горіли зараз, як дві яскраві лампади, животрепетним палким вогнем... Ні, ці очі не можуть лицемірити, вони говорять більше слів, вони розповідають те, чого не передати словами: «Я щаслива!» І ніби по-світлішали вбогі стіни хатини. Стали просторішими, вищими.

— То щастя ваше в тому, що Христос вас любить?

— А хіба цього мало, онуку? Хіба це не щастя, коли тебе люблять? Бо коли Господь мене любить, то я потрібна Йому.

— І тільки в цьому ваше щастя, бабусю? — Палажко на якусь мить замислилася, міцніше затягнула хустину на підборідді. Її лице, провітлене внутрішнім світлом, було якимось особливо урочистим.

— Напевно, — промовила по хвилі. — Якщо в житті своїм ти потрібний Богу і людям, — то і є щастя. А втім, я не задумувалась над цим. Ніколи було. По-моєму, то так — життя проживи чесно перед людьми та Творцем, тоді ніколи себе обділеним щастям не відчуєш...

Петро задумався. «Щастя в тому, що я потрібен людям, Богу? Як глибоко і просто виразила побита гіркою долею людина те, про що я роздумував довгий час. Коли я роблю добро ближньому — роблю Христу. Коли зло роблю, то не тільки проти людини, а й проти Бога. Адже Хритос сказав: «Я був голодний — ви дали Мені їсти, спрагнений був — напоїли Мене, був подорожнім — ви прийняли Мене, був роздягнутий — ви одягли Мене, був хворий — ви Мене відвідали, був у в'язниці — і ви прийшли до Мене». Тоді у відповідь сказали Йому: «Коли ми бачили Тебе таким?» І Він промовив: «Правду кажу вам: так, як ви зробили це одному із братів Моїх, то зробили Мені, а якщо ви не зробили цього одному з менших, то не зробили Мені» (Євангелія від Матвія, 25 розділ). Служити Богу, бути подібним до Нього — служити ближньому, бути потрібним

Йому. Диво, чому раніше я не розумів цього так ясно? Моя любов до Бога настільки висока, наскільки висока вона до моїх батька та матері, сусіда, навіть мого ворога...»

— Я щось не так сказала? — порушила мовчанку Палажко.

— Та ні, ви все гаразд сказали. Я ось задумався трохи...

— А-а, — перебила. — А я вже думаю собі, що ж такого наговорила, що ти вмовк ураз.

— Ви продовжуйте, мені цікаво послухати про життя ваше.

— Ет, що ж тут цікавого? Жила, як усі.

— А все-таки...

— Незручно якось про себе. Не одна ж бо серед людей жила. Хіба що про Пилипа Книша розповісти? Давня історія...

ПИЛИП КНИШ

Пилип Книш був з тих людей, котрі знали лад у господарських справах.

Його обійстя як уособлення чистоти і порядку викликало в багатьох глуху заздрість. Невелика, зате добротна хата, збудована ним самим, з великими, на подив, вікнами, ховалася в яблуневому садку. Щовесни сад вкривався білим шумовинням цвіту, і теплими травневими вечорами солов'ї аж захлиналися серед пишних віт, наповнюючи село переливами пісень.

В Калинівці Книша недолюбливали. Причиною була не тільки заздрість до його доладного господарства. Недолюбливали, мабуть, найбільше за його лицемірну, скупу вдачу. Ніхто з селян, навіть і близьких сусідів, коли нужда вже вкрай притисла, не наважувався йти позичати до Пилипа. Знали: відмовить. «На Різдво снігу не випросиш», — перемовлялися.

Ніхто не знав, звідки Книш був родом. Знали тільки, що прибився в Калинівку десь із Дону, оженився на бідній, але роботящій Теклі. Так і жили удвох.

Дітей не мали. Чекала, правда, Текля свого первісточка першого року по весіллі. Уже й відчувала його під серцем. Та не судилося дочекатися...

Під весну якраз було. Пилип привіз із лісу сире колоддя. Хату будувати надумав, бо тулилися в чужій комірчині, де й курці ступити ніде було.

— Йди пособиш, — гукнув з двору.

— Та я ж... Та як же я пособию? — безпорадно заметушилася Текля. — Мо', попросиш он Грицька Войтенка. Не відмовить.

— То, може, мені ще й Талимона з Хведором кликати? Останню копіячину віддавать? Так, по-твоєму? — зло огризнувся.

— Та не треба їм твоєї копіячини. Так поможуть, сусіди ж бо.

— Сусіди, сусіди, — передражнив, — а так і стережи, щоб не потягли чого з двору. Знаємо

таких сусідів. Ну чого стала, як вкопана? Йди пособиш, кажу!

Невпевнено підійшла, взялася з того кінця за мокру соснову кору. Натужилася і ледь спромоглася ступити декілька кроків. Світ перевернувся враз, перед очима райдужні кола попливли, щось ніби обірвалося всередині, під серцем, і важка темна смуга покрила всю. Ледве виходила її баба Устина.

Ще більше не злюбили Книша після того, як селом чутка пройшла: Пилип в штунду пішов. «Ти дивися, скнара стара, в святі захотілося. І з чого б то оце?» — знизували плечима сусіди.

Пилип і сам не зовсім розумів, що змушувало його недільними ранками поспішати до хати Кіндрата Снаги, де збиралися на молитви.

Можливо, Текля, що була повною протилежністю чоловікові, своїми щирими молитвами вплинула на нього. Можливо, часи неспокійні — всюди про війну говорили.

Та як би там не було, з того часу до всіх інших прізвиськ додалося ще одне — «Святий». Це останнє Пилип не злюбив найбільше. Не тому, що було воно дошкульніше за інші. Ні. Мабуть, тому, що кожен раз, коли хто-небудь схидно кидав поза спиною Книша: «Дивись, «Святий» покульгує», — Пилип не знав, чим відповісти, а кожен нерв і клітина його ества вперто повторювали протилежне: «Грішний, грішний, грішний, а не святий...»

...Сьогодні на зібрання Пилип збирався, як і завжди, дуже ретельно. Довго вмивався, розхлюпоючи воду, над великим мідним тазом. Поважно, зі знанням справи, вакував хромові чоботи, потім до блиску глянував суконкою.

— Ти б помолвився став, перш ніж, мо', де йти, — Текля озвалася, — а то чоботи он як начистив, аж вилискують, а в душі...

— Ти мені в душу не лізь. Не твого ума діло. Моя душа, я з нею й сам розберуся. Пойняла?

— Ет, — скрушно зітхнула дружина, — був Книшем, Книшем і зостався.

Ішов селом, голову гордо піднявши, водночас цупко стежив за дорогою, щоб, бува, чоботи не вимастити.

...Зібрання вже почалося. Повагом пройшов на передню лаву. Сів, звисивши ногу на ногу, блискучим передком чобота ледь-ледь погойдував. Вдавав, що уважно слухає, а думками витає по господарству.

Під кінець за столом піднявся Кіндрат Снага. Відкрив велику Біблію з відтисненим на обкладинці хрестом. Перекинув декілька сторінок, відшукуючи потрібний текст. «Велике надбання бути благочестивим і задоволеним», — прочитав з послання апостола Павла. Хвильку помовчав, наче збираючись з думками, а потім почав проповідь пристрасно і натхненно.

«...От би сінця ще хур зо дві вкосити, — роздумував, наморщивши чоло, Пилип, — то можна було б і бичка зимувати, а інакше продавати доведеться. Та малий іще. Нехай би підріс, поправився, а вже на тамту зиму то й на базар можна. Цікаво, яка ціна на худобу буде на ту зиму? Коли б то знання», — чухав п'ятірнею потилицю.

— Амінь, — закінчив проповідь Кіндрат і закликав до молитви.

— Амінь, — повторив за ним Книш і опустився на коліна.

Вуста шепотіли молитву, а думки не давали спокою: «Мо', з Палажчиним Талимоном поговорити. В нього одна корівка, а сінця чималенько припасає. Нащо йому стільки сіна? Хай би продав. Гм... продав... а скільки він заломить за те сіно? Та зась. Пилип теж не промах, його не просто обкрутити».

— Амінь, — закінчив молитву Кіндрат.

«Амінь», — подумки сказав Пилип і підвівся. Зібрання закінчилося.

Додому повертався поважний, насуплений. Вже інші думки обсіли похилу голову. От, говорив Кіндрат, щоб задоволеним бути в усьому. То як же ти будеш задоволеним, коли всі навколо так і стараються, так і пнуться, щоб пакість якусь зробити. От то дивись, вже яблука геть обнесли, ще й гілля поламали, то зозулястої не дорахуєшся, то таке витворять, що й в голову не прийде. Та дарма, Пилипа не проведеш. Нехай луснуть від заздрощів, а я свою справу знаю. І добро роблю бідним, от, приміром, заніс вчора старій Мотрі кусень сала. Торішне, правда, сальце, так хто ж тобі задарма і торішне дасть? Щоб іще такого зробіть? — розмірковував, заходячи на подвір'я. — Стривай, і як же я раніше не здогадався! Яблука! Он їх скільки в саду, та й за хатою ціла купа назбиралася. Гниють без користі. Кому б оце занести?» Думками перебирав сусідів: «В Кіндрата є садочок, Гриць Войтенко — незручно якось до нього — хата в стороні від вулиці. Зайченкам, сиротам Зайченкам! Ну як же раніше не здогадався! Так, ось назбираю лишень у відро, ні, — в кошику занесу».

Швидко наповнив кошик з лози яблуками. Геть з верхом. Найкращі зверху, щоб видно було.

Обережно йшов вулицею, ловлячи на собі погляди сусідів. «Дивіться, дивіться. Аякже, либонь, ні в кого руки не дійшли. А я ось несучу яблужка, нехай дітки скуштують. От вам і Книш...»

— Тьху, лицемір паршивий, — озвалася під хатою Палажка, дивлячись на фарисейську постать. — Всі вони там такі. Вмру, а ніколи не зайду на їхні зібрання. Ось хрест святий, не зайду!»

Палажка набожно хрестилася.

(Далі буде)

70-вілей церкви села Гута

19 серпня у волинському селі Гута (Ратнівський район) відбулося ювілейне зібрання, присвячене 75-літтю місцевої церкви християн віри євангельської (п'ятидесятників). Це одна із найстаріших церков не лише на Волині, але й у Західній Україні. Саме звідти вогонь пробудження рознісся по всьому Поліссі. Протягом усіх тих років, переживши політичні негаразди, утиски та переслідування, гутська церква росла і була благословенням для Волині та для багатьох інших міст і сіл далеко за її межами. Віруючі цієї церкви, переселяючись на нові місця, приносили туди і євангельське пробудження. Це вони започаткували великі сучасні громади ХВЄ у таких містах, як Ново-волинськ, Брест, Малорита. На сьогодні велика діаспора гутських віруючих проживає у м. Сакраменто.

А розпочиналося все з двох невеликих подій, які відбулися у другому десятилітті 20 століття на протилежних боках планети, але Боже провидіння об'єднало їх у нічим

непримітному поліському селі Гута.

Літо 1915 року звалилося на Полісся страшною війною. Перша світова війна покотила перед себе тисячі біженців далеко на схід. Не всім поталанило у вимушених мандрах. Але багатьом роботящим поліщукам вдалося і в далекій Росії знайти своє щастя.

Доля закинула жителя Гуті Івана Даниловича Головію аж у далекий Сибір в район Іркутська. Там він і добував важкою працею хліб для сім'ї.

Але Бог мав для нього свій хліб — хліб життя. У тому селі, де зупинилися біженці, була громада євангельських християн. Цікава до всього дружина Івана, Степанида, дізнавшись про якісь зібрання, вирішила піти на них і собі. Зібрання їй сподобалося, і вона часто крадькома почала туди ходити. Згодом чоловік це помітив і на прохання дружини погодився подивитися, що там роблять. Так сім'я Головіїв стала євангельською. Після покаяння у церкві вони вже разом відвідували бого-

служіння.

Та ось настав час повертатися додому. Церква благословила їх в дорогу, пресвітер подарував Євангелію та пісennик «Гуслі»...

Рідна Волинь зустріла теп-

Степан Ярмолук

лом. Але євангельських християн тут не було, а отже і не було з ким спілкуватися і проводити зібрання. Тому вогонь першої любові, що запалився у далекому Сибіру, почав гаснути. І коли народився син, його понесли хрестити у православну церкву...

А на протилежному боці землі, в чужій Америці, розпочалася інша дорога, яка аж через океан досягне поліського села.

Гута розташована на самому кордоні з Білоруссю. Вона була поряд, як казали гутівські селяни, «за болотом». Там, у селі Доброму, жив Степан Михайлович Ярмолук. Жив, як і більшість односельчан, в грісі та розпусті. З дружиною не ладив. От вирішив податися

Ось такі багатолюдні зібрання пам'ятає гутівська церква.

на заробітки до Америки. Саме там у 1919 році він почув вістку спасіння і, покаючись, прийняв Христа як особисто Господя Спасителя. Господь повністю змінив його життя. Тепер Степана не полишала думка про те, як поділитися Доброю Новиною з рідними та земляками. У 1920 році Бог хрестив його Духом Святим. Згодом заробітчанин Ярмолук повертається в рідне село. Зустріч була радісною, хоча рідні зі здивуванням дивилися на ті зміни, що сталися з їхнім родичем.

Першої ж неділі у хаті Ярмолука відбулося богослужіння. Воно було дивним та незрозумілим для присутніх. Але з часом, завдяки ревним молитвам Степана, покаялися дружина, брати, а вже через рік близько 100 чоловік прийняли водне хрещення у селі Доброму. Ця новина досягла Америки, і невдовзі при-

їхали брати з Густавом Шмідтом, щоб рукоположити Степана Ярмолука на пресвітерське служіння.

Але спочатку вістка про нову віру рознеслася по навколишніх селах. Степанида Головій якось прибігла до Івана: «Ти чуєш, за болотом, кажуть, є якісь віруючі». Не дочекавшись неділі, Іван подався у Добре. Повернувся за кілька днів радісно-збуджений. Спілкування з одновірцями зміцнило його і дало сміливості. Поголос про те, що Голові пішли у нову віру, швидко розійшовся по селу. Була осінь 1924 року.

Наступної весни, саме на свято Пасхи, Ярмолук прийшов з братами і сестрами у Гуту, щоб провести перше в селі євангельське богослужіння. Відбулося воно під грушею в Івана Головія. Ця груша росте ще й досі як пам'ятник пробудженню та

початку нового життя. Односельці Головія почали навертатися до Христа, каятися. Розпочалися регулярні богослужіння, спілкування між віруючими навколишніх сіл та хуторів — і народилася нова церква. У 1930 році вона налічувала 40 членів, не рахуючи дітей та підлітків.

Степан Ярмолук трудився на Божій ниві майже півтора десятиліття, і 8 лютого 1937 року відійшов у вічність. Але його праця та молитви не були даремні: більше як у десяти селах Волині та Білорусі постали церкви християн віри євангельської. І сьогодні тисячі дітей, внуків та правнуків тих перших віруючих славлять свого Спасителя.

Юрій Вавринюк

За книгою «Незакінчена повість», виданою євангельською церквою с. Гута.

Помер апостол китайських прокажених.

На острові Рибаків, що поблизу Тайваню, внаслідок сердечного приступу помер 75-річний італійський місіонер Давид Джордано, якого називали апостолом китайських прокажених.

Брат Джордано був висланий комуністами з території Китаю в 1952 році і продовжив своє служіння на Тайвані, однак через 42 роки, в 1994 році, пекинський режим змінив своє рішення до католицького місіонера, попросивши його повернутися в КНР і зайнятися роботою серед прокажених в гірській провінції Юннань. Старий місіонер прийняв це запрошення як знак особливої милості Божої і, продовжуючи трудитись в ліпрозорії на Тайвані, робив часті візити в КНР, щоб в міру своїх можливостей полегшити життя прокажених. Праця брата Джордано була достойно оцінена керівництвом Тайваню й Італії, а також китайським Червоним хрестом. За свідченням людей, які особисто знали місіонера, «іноді він працював по 24 години на добу, але ніколи не змучувався».

Місіонерські новини

□ 11 серпня індонезійські солдати відкрили вогонь в протестантській церкві в передмісті Амбола Малукке, де перебувало 50 людей. Внаслідок нападу 24 чоловік було вбито. Андреас Лопулалан, пастор малуккської церкви, де сталося вбивство, повідомив про цю трагедію вже після того, як частина жертв була похоронена.

З середини січня цього року вже більше 400 чоловік в цьому регіоні було вбито в сутичках між християнами і мусульманами.

Місіонерське агенство «Відкриті двері» опублікувало свій всесвітній спостережний список, у якому перераховані країни, де переслідуються християни. Список країн, де випадки переслідувань найбільш часті, виглядає таким чином (у порідку зменшення числа зафіксованих фактів): Саудівська Аравія, Афганістан, Судан, Китай, Йемен, Марокко, Іран, Лівія, Туніс, Єгипет, Узбекистан, В'єтнам, Чечня, Пакистан, Лаос, Мальдіви, Катар, Туркменія, Північна Корея і Сомалі. Подібні списки публікуються цією організацією чотири рази в рік.

Цікаво, що Чечня виділена у цьому списку як окрема країна. За останній рік там загинуло декілька священнослужителів, як православних, так і протестантів. До цих пір деякі служителі знаходяться у полоні.

Одним абзацом

Ікони відправляють в космос...

Найближчим кораблем будуть відправлені в космос ікони Варвари Великомучениці та Іллі Муромця Печерського. Незвичайна акція почалася нещодавно в підмосковній Власисі, де розташований головний штаб Ракетних військ стратегічного призначення (РВСП) Росії. В храмі преподобного Іллі Муромця Печерського отцем Михайлом були освячені ікони Варвари Великомучениці, небесної покровительки стратегічних ракетників та Іллі Муромця Печерського.

Пророчий символ

Цікавий факт став відомий кореспонденту «Радіоцеркви» від членів Православного медичного центру «Життя».

В 1923 році в місті Свіяжську (Татарстан) революціонери-ленінці, батьки міста, вирішили встановити монумент, який би символізував вільнодумство. В якості духовно значущої фігури для пам'ятника спочатку обрали люцифера, потім Каїна, тому що, на думку ініціаторів, вони були пригнобленими, бунтарями і революціонерами. Однак ці проекти були відхилені безбожниками-більшовиками через те, що названі особи міфологічні і біблійні. Тоді було вирішено поставити пам'ятник реальній історичній особі — Юді Іскаріотському — зраднику Ісуса Христа. І ось тоді в Свіяжську, як повідомляють «Церковні відомості» за 1923 рік в №24, пам'ятник Юді Іскаріотському був відкритий. Він представляв собою Юду на повний зріст з піднятим до неба кулаком.

Ізраїль: юдейські екстремісти збирають гроші на відбудову Єрусалимського храму.

Єрусалим. Юдейські екстремісти вже протягом декількох місяців збирають кошти для зведення Третього Єрусалимського храму на території, яка нині зайнята двома знаменитими мечетями, — повідомляє ізраїльська газета «Га-арец».

Кампанія, яку розпочали екстремісти, може привести до загострення міжрелігійного напруження на Близькому сході, тому що на тому місці, де колись стояв храм, сьогодні знаходяться мечеті Омара (або «Купол на скелі») і Аль-Акса, які вшановують мусульмани як третє святе місце після Мекки і Медіни.

Юдейський храм, побудований на цьому місці царем Соломоном, був зруйнований в 6

столітті до Р.Х. вавилонським царем Навуходоносором. Після відбудови юдеями, які повернулися із вавилонського полону, храм повністю зруйнували римляни в 70 році від Р.Х. під час Юдейських війн.

Ініціатори відбудови храму належать до екстремістських юдейських організацій. Один з них — Ехуда Етціон — очолює підпільну групу, яку заборонено ще у 80-х рр. Перша зустріч ініціаторів відбудови храму відбулася в конспіративних умовах в одному із єрусалимських готелів. На ній будуть присутні декілька десятків людей. Сьогодні підготовлюється чергова зустріч, яка, можливо, відбуватиметься відкрито.

В ході підготовки до 2000-літнього ювілею християнства Католицька церква продовжує переглядати певні моменти своєї історії.

За словами Івана Павла II, церква готується очистити свою совість і просити прощення за злочини, які вчинили її діти в минулому. Мова, зокрема, про реабілітацію з теологічного погляду деяких відомих діячів, засуджених і страчених в попередні століття за звинувачуваннями в ересі.

Одна із таких особистостей — чеський реформатор Ян Гус, якого звинуватили в ересі і спалили на вогнищі в 1415 році. Як заявив Ватикан, наступного року цей видатний діяч епохи європейського відродження буде офіційно реабілітований Католицькою церквою. Для цієї події папа Римський готує нову декларацію про особу Яна Гуса, в основі якої будуть об'єктивні наукові дослідження.

Найближчим часом у Римі відбудеться міжнародний симпозіум про особу і теологічні погляди Яна Гуса. Даніель Герман представник конференції чеських католицьких єпископів, оголосив про це не так давно в Празі. Він також підкреслив, що в симпозіумі візьме участь президент чеської республіки Вацлав Гавел.

◆4-5 червня 1999 року в м. Острозі (Рівненська обл.) відбулася Міжнародна конференція, де розглядалось питання про роль Біблії в житті України. В день відкриття конференції голова ВСЦХВЄП М.С. Паночко відвідав вечірнє служіння місцевої церкви, де мав бесіду з її членами.

◆5 червня 1999 року в м. Дубно (Рівненська обл.) відбулося відкриття літнього християнського табору для дітей «Світанкова зоря», де кожного року відпочивають понад 800 дітей. На відкритті були присутні члени обласної пресвітерської ради В.Д. Антонюк, О.С. Гринчук, В. Юран, М.Н. Свірчук, М.П. Богданець.

◆9 червня 1999 року в м. Києві відбулася Перша нарада директорів навчальних закладів ВСЦХВЄП, на якій представники із Слов'янська, Нововолинська, Рівного, Луцька інформували про життя та діяльність своїх навчальних закладів. Наряду проводив і підвів підсумок всіх виступів ректор Київського біблійного інституту В.А. Шевчук.

◆11—12 червня 1999 року у Вінниці відбулася Молодіжна конференція області, в якій взяли участь завідуючий відділом молоді ВСЦХВЄП А. Гук, пастор Т. Колівашка зі Львова, євангеліст А.Д. Ластівка з м. Чернівців.

◆12 червня у Львівській теологічній семінарії відбулася зустріч голови ВСЦХВЄП М. С. Паночка з директором місії «Майстер основи» Стівом Ватричем, а також зі старшими служителями західного регіону: заступником голови Союзу М.П. Синюком, єпископами С.В. Веремчуком, В.Д. Антонюком, І.А. Хриптою, Р.І. Ляховським. Розглядалися організаційні питання функціонування семінарії.

◆13 червня голова Союзу М.С. Паночко з робочим візитом відвідав Тернопільську область, зокрема с. Колодно, де відбулося рукопокладання трьох братів на дияконське служіння, відвідав церкву ХВЄ смт. Вишневець, с. Заруддя, де провів членську бесіду.

◆15 червня відбулася зустріч голови ВСЦХВЄП М.С. Паночка та члена правління М.А. Мельника з пресвітерською радою Івано-Франківської області, зокрема зі старшим пресвітером О.Г. Вовком.

◆19 червня відбулося засідання обласної братської ради в м. Луцьку. Єпископ С. В. Веремчук доповів братам про необхідність обрання першого заступника після відходу у вічність Михайла Ничипорука, звернув увагу на обрання нових служителів для праці в області.

◆22 червня у Держкомітеті релігії відбулося чергове засідання Всеукраїнської Ради церков. Керівниками конфесій були внесені пропозиції щодо проекту нового «Закону України про свободу совісті та релігійних організацій».

◆30 липня голова ВСЦХВЄП М.С. Паночко перебував у церкві с. Іллінці на прохання старшого пресвітера Вінницької області А. В. Лисого. Відбулося членське зібрання, на якому було дано оцінку праці служителя Євгена Каширця. Враховуючи стан його здоров'я, церква обрала нового служителя. На цьому зібранні були обрані також інші служителі церкви.

◆5 серпня канцелярію Союзу відвідав пастор В.І. Франчук, який багато років очолює місію «Можливість». Він поділився своїми планами щодо видання книги про історію нашого братства. Брат Франчук виявив бажання нести служіння вчителя в нашому Союзі.

◆10 серпня в Київському біблійному інституті відбулося засідання приймальної комісії, де розглядалося питання про складання екзаменів абітурієнтами і зарахування їх на навчання.

◆14-15 серпня в м. Слов'янську (Донецька обл.) відбулася регіональна молодіжна конференція, на якій були присутні близько 200 делегатів з Донецької, Харківської, Луганської областей.

◆15 серпня відбулося відкриття молитовного будинку (після реконструкції) та водне хрещення у с. Карпилівка (Рівненська обл.). Там же, на березі ставка, відбулося євангелізаційне служіння, у якому брав участь голова ВСЦХВЄП М.С. Паночко, старший пресвітер Рівненської області В.Д. Антонюк, регіональний пресвітер Р.М. Вйондер, пастор місцевої церкви В.Д. Бричка, пастори інших церков.

21 серпня у церкві ХВЄ в м. Одесі відбу-

лося відкриття молитовного будинку, в якому брав участь голова ВСЦХВЕП М.С. Паночко.

◆ 22 серпня голова ВСЦХВЕП М.С. Паночко відвідав церкву ХВЕ с. Томаківка (Дніпропетровська обл.). Пастор місцевої церкви, він же єпископ області, М.М. Мокієнко, говорив вітальне слово до присутніх, серед яких були представники влади, невіруючі та гості з інших церков.

◆ 22 серпня у церкві м. Запоріжжя (вул. Піщана) відбулося рукопокладення на пресвітерське служіння Павла Палиги,

на дияконське служіння Петра Яковчука. Рукопокладення звершав М.С. Паночко, М.М. Мокієнко, старший пресвітер області В.Є. Гедаревич.

◆ 23 серпня відбулася зустріч з членами обласної пресвітерської ради в м. Дніпропетровську. На нараді було особливо наголошено на особистих якостях служителя і на його важливій ролі в житті церкви.

◆ 29 серпня 1999 року відбулося урочище відкриття молитовного будинку церкви ХВЕ міста Чернівці, на якому був присутній голова ВСЦХВЕП М.С. Паночко.

ПОСТИМО...

Звернення конференції ВСЦХВЕП

Усім церквам, що входять до складу Всеукраїнського Союзу Церков ХВЕП, єпископам, старшим пресвітерам, пресвітерам і дияконам!

«Благодать вам і мир нехай примножаться!»

З великої милості Божої ми маємо свободу для проповіді Євангелії Ісуса Христа в нашій Україні. Ми віримо, що це прийшло від Бога, і в глибокій пошані з подякою схиляємося перед Творцем світів. Одночасно ми відчуваємо велику відповідальність за долю нашого народу, за шлях, яким піде Україна після виборів президента, існує реальна загроза приходу до влади безбожних людей, бо атеїзм ще не вмер.

Тому, зваживши на всі обставини, конференція служителів ВСЦХВЕП закликає всі церкви нашого братства стати в проломі з молитвою і постом за долю України та Церкви Христової, бо написано: «...і впокоряться люди Мої, що над ними кличеться ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати ім'я Мого, і повернуться зо злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх, та вилікую їхній край!» (2 Хронік 7:14).

На підставі Господніх слів ми просимо оголосити у всіх церквах ХВЕП піст і молитву першої п'ятниці кожного місяця аж до нового 2000 року, тобто в такі дні: 3 вересня, 1 жовтня, 5 листопада і 3 грудня. Мета посту і молитви:

1. Пробудження України, духовний і матеріальний розвиток.
2. Освячення та єдність віруючих.
3. Вибори президента, який мав би прихильність до народу Божого.

«А благодать Господа нашого ісуса Христа, і любов Бога Отця, і єднання Святого Духа нехай завжди буде з Вами».

З повагою і молитвою за Вас єпископ ВСЦХВЕП Михайло ПАНОЧКО.

Лідери англійських протестантів закликають віруючих тимчасово не користуватися інтернетом.

Група протестантських лідерів Великобританії на чолі з архієпископом Кентерберійським Джорджем Корі запропонували віруючим взяти своєрідний передноворічний піст. Протягом трьох останніх тижнів грудня 1999 року британських протестантів закликало утриматися від подорожей по інтернету або — на вибір — від перегляду улюбленої телепрограми. Таке добровільне самообмеження, вважають автори пропозиції, дасть змогу віруючим краще підготуватися до зустрічі нового тисячоліття: закономлений час необхідно використати для молитви.

Що стосується лідера Євангельського альянсу Великобританії Днюела Едвардса, то він не обмежився закликом утримуватися від телебачення та інтернету, а порадив віруючим, щоб згадали про старі церковні традиції і утрималися від їжі. Цей тілесний піст, вважає Едвардс, має стати відповіддю християн на «надмірно матеріалістичні плани» зустрічі нового тисячоліття, які є у Великобританії.

Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його: розв'язати кайдани безбожності, пуста ярта розв'язати й пустити на волю утиснених, і всяке ярто розірвати? (Ісаї 58:6).

Відкриття дому молитви у Чернівцях

29 серпня у Чернівцях відбулося відкриття одного з найбільших в Україні молитовних будинків християн віри євангельської. На святковому богослужінні, присвяченому знаменній події, були присутні єпископ Всеукраїнського Союзу Церков ХВСП М.С. Паночко, єпископ Чернівецької області П.І. Карпов, єпископ Тернопільської області В.М. Бровка, єпископ Івано-Франківської області О.Г. Вовк та багато інших гостей з різних церков України. Але, як сказав Петро Іванович Карпов, свято продовжувалося ще й наступного тижня, який став тижнем подяки Богові за цей величний храм. Кожного вечора відбувалися богослужіння з участю гостей. В них брали участь віруючі із Закарпатської області разом з єпископом І.А. Хриптою, євангелізаційна група з Кам'янця-Подільського, волинські брати: єпископ області С.В. Веремчук та його заступники М.П. Синюк, П.Д. Янюк, рівненська група «Авен-Езер» та єпископ області В.Д. Антонюк.

Отже, тепер одна із п'яти п'ятдесятницьких церков Чернівців має свій молитовний будинок. Церква налічує більше 400 членів, але дім молитви відкритий і для багатьох інших жителів обласного центру: лише сидячих місць у ньому 2 тисячі. Побудований у сучасному стилі, він став прикрасою міста. А розпочалося все ще у 1991 році.

Церква християн віри євангельської, у якій тоді нараховувалося більше 700 членів, збиралася в одному приміщенні, що стало тісним для такої кількості відвідувачів (зараз у тому молитовному домі, на вул. Горохівській, проводять богослужіння своєю рідною мовою брати-румуні). І от одного вечора у братів народилася думка роз-

почати будівництво нового дому молитви. Тоді ж були обговорені пропозиції — і мрії почали втілюватися у життя. До роботи приєдналася місія «Єдина надія». Літом 1991 року влада виділила місце під забудову, восени були оформлені відповідні документи і почалося зведення так званого «модуля»: тимчасового приміщення з ферм та бляхи. Через півроку там уже проводилися богослужіння. У квітні 1993 року розпочалося безпосереднє будівництво самого дому молитви. Увесь тягар організаційних питань ліг на плечі пастора церкви Віталія Лунгу та виконроба Мірча Ротара.

Протягом усіх тих років віруючі бачили Божу допомогу у всіх проблемах, навіть у дрібницях. Коли вже були зведені стіни, постало складне питання щодо крану. Звичайний баштовий кран через нестандартну форму будівлі не годився. Господь зробив так, що все вир-

ішилося несподіваним чином. Поряд будувався великий банк, де використовували великий кран. Після закінчення його будівництва перед будівельниками постала проблема транспортувати цей кран, що вимагало величезних коштів. Тоді віруючі звернулися до керівників будівельної фірми з пропозицією його орендувати, на що вони радо погодилися.

Не менш складне питання виникло і щодо підсипки ґрунту: його потрібно було дуже багато, а за це, звичайно ж, — великі гроші. І знову допоміг Господь. По сусідству розпочалося будівництво, і для здешевлення робіт будівельники запропонували вивозити ґрунт до дому молитви. Можна було б приводити багато прикладів такої Божої допомоги за роки будівництва, а тепер у цьому чудовому приміщенні лине подяка Господеві за Його милість та любов.

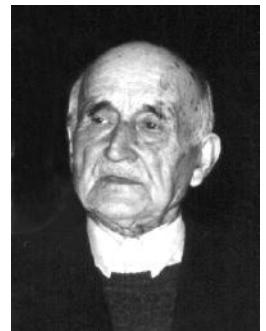
Сьогодні дім молитви церкви ХВС м.Чернівців запрошує усіх на богослужіння. Його адреса: м. Чернівці, вул. Червоноармійська, 246 (район автовокзалу).

Іван Степанович ВОРОБЕЦЬ 9.09.1907 - 30.05.99

30 квітня 1999 року відійшов у вічність один із найстаріших служителів християн віри євангельської в Україні Іван Степанович Воробець.

Іван Степанович народився 9 вересня 1907 року на Буковині. У 1928 році одружився, а через рік покаявся, прийнявши Ісуса як особистого Спасителя. У 1931 році він вступає в завіт з Господом через водне хрещення, бере активну участь у духовній праці і в 1937 році його рукопокладають на пресвітера. У 1948 році, перебуваючи у м. Дніпродзержинську, де братами вирішувалося питання організації Союзу ХВСП, був заарештований і після 8 місяців слідства у Києві засуджений до 10 років заслання. Чотири з них Іван Воробець провів у мордовських таборих, шість — в Омську. Звільнився у лютому 1956 року і знову розпочав працю в церкві села Кам'янка Чернівецької області.

До кінця життя брат трудився на Божій ниві. Він часто відвідував церкви Буковини та сусідньої Румунії, був учасником 5 з'їзду ВСЦХВСП.

На закінчення номера

Найбагатші люди на землі

Перше місце у списку найбагатших людей світу впевнено займає засновник компанії «Майкрософт» Білл Гейтс. Його маєток оцінюється в 100 мільярдів доларів. Генію комп'ютерного бізнесу 43 роки. Він одружений, має двоє дітей. Сім'я живе у Белв'ю, пригороді Сіетла. Компанія «Майкрософт» займається розробкою і продажем програмного забезпечення для комп'ютерів.

Цікаво, що на третьому та четвертому місцях у списку надбачив знаходяться також співвласники компанії «Майкрософт»: Пол Гарднер Аллен (30 мільярдів) та Ентоні Болмер (19,5 мільярдів).

Останнім часом засоби масової інформації повідомили про намір Білла Гейтса роздати 95 % своїх грошей на благодійні потреби. Він і раніше викликав роздратування серед американських багатців тим, що мільярди доларів витрачав на благодійність.

Україна займає четверте місце в світі за кількістю розлучень.

За підрахунками статистичної служби «Євромонітор», найвищий показник розлучень в світі відмічений у США. Тут на кожну тисячу жителів щорічно припадає 4,5 розлучень. Далі йдуть згуртованою четвіркою Білорусь, Росія, Україна та Естонія — 3-2,5 розлучень. На шостому місці — Великобританія. Найбільш зразковими сім'янами можна назвати італійців (0,6 розлучень на тисячу жителів), а також колумбійців (0,13), тобто представників країн, де великий вплив має католицька церква.

**Ще одне минуло літо,
П'янке, духмяне чебрецем...
Себе ж продовжуємо в дітях
І Богу дякуєм за це.**

**Ми не сумуєм, а радієм,
Хоча й дались літа взнаки,
Бо є надія в безнадії —
І добре, що не навпаки.**

Сергій Рачинець

Покарати, не можна помилувати

За збереження смертної кари в Україні виступає 87 відсотків її громадян, за скасування — лише 13 відсотків. Такі результати опитування всеукраїнського об'єднання «Єдина сім'я». Кожний десятий прихильник збереження смертної кари наполягає на прилюдній страті злочинців. 58 відсотків при потребі могли б виконати особисто смертну кару.

Незважаючи на те, що в Україні діє мораторій на виконання смертної кари, суди продовжують виносити такі вироки щодо особливо небезпечних злочинців.

Люди, які ходять у церкву, живуть довше.

Саме так вважають американські дослідники. Згідно даних, що опубліковані у «Журналі геронтології», люди, які відвідують церковні служби, живуть довше тих, хто не ходить в церкву. До такого висновку прийшли вчені Дюкського університету, обстеживши 4 тисячі жителів штату Північна Кароліна, вік яких перевищував 64 роки. Рівень смертності серед віруючих-практиків виявився на 28 % нижчим, аніж серед тих, хто не ходить до церкви.

Дослідження, що проводилися раніше, показали, що з підвищенням релігійності людини покращується її розумове здоров'я, знижується тиск крові і спостерігається покращання здоров'я за іншими показниками.

Керівник групи дослідників доктор Гарольд Кйонінг вважає, що на наступному етапі потрібно знайти біологічні механізми, які пов'язують релігійність і стан здоров'я людини. «Ці дослідження не дають права думати, що коли ми ходимо в церкву заради здоров'я, то наше самопочуття покращиться, — відмітив він. — Але ті, хто ходить до церкви заради релігії, безумовно, відзначаються кращим здоров'ям і живуть довше».

На яку глибину можна пірнути?

Багатьох цікавить, на яку глибину можна пірнути без акваланга? Лікарі-фізіологи вважають, що безпечна межа для спортсменів-любителів — не більше 20 метрів. Якщо пірнути глибше, людина може знепритомніти: у неї відбувається розтягнення серця й набряк легень.

Професіонали можуть порушити цей бар'єр. Японські пірнальниці вже сотні літ пірнають на глибину від 15 до 24 метрів. Ловці перлин з островів Тихого океану опускаються на глибину до 42-45 метрів. Грецькі мисливці за губками занурюються на 55-60 метрів.

Феноменального результату досяг француз Жак Майоль, який займається дихальними вправами йогів. У 56-річному віці він встановив неофіційний світовий рекорд — 105 метрів. Реєстрація подібних досягнень заборонена, бо цей вид спорту поєднаний з великим ризиком для життя.

Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник диявол ходить, ричучи, як лев, що шукає пожерти кого.

1-е Петра 5:8

**Легко
стати
вченим,
важко
бути
людиною.
Туркменська
народна
мудрість**

15 серпня, коли католицька Церква всьяткує Успення, був встановлений своєрідний рекорд відвідування храмів, присвячених Богородиці. Число французів, які відвідали

50 основних французьких храмів, в той день становило 200 тисяч чоловік.

Згідно опитування, проведеного «Pelerin Magazine», близько 40% французів регулярно моляться до Богородиці і просять її заступництва, 17% довіряють Діві Марії свої справи, 11% хотіли б звершити полонництво до святих місць, пов'язаних з Богородицею.

Збільшення числа полонників відмітили і настоятелі храмів. «Все більше з'являється таких людей, яким немає кому розказати про свої рани. Вони приходять сюди і вручають свої печалі Пречистій Діві», — сказав один з них.

З першого погляду, це похвально, коли сучасна людина не забуває про відвідування церкви. От тільки як бути з біблійними словами про те, що є «один Бог, і один Посередник між Богом та людьми, — людина Христос Ісус, що дав Себе на викуп за всіх» (1 Тим. 2:5)? Діва Марія, яку, безперечно, потрібно шанувати, заступила собою Самого Ісуса, але ж «нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:12).

Будьте обережні!

Ми вже звикли до різнобарв'я продуктів на наших ринках та в магазинах. Але, щось купуючи, будьмо обережні. У складі багатьох, особливо імпортованих продуктів, є так звані емульгатори. Деякі з них можуть бути небезпечними. Вони позначаються такими індексами:

- E-102 небезпечний
- E-103 заборонений
- E-104 підозрілий
- E-105 заборонений
- E-110 небезпечний
- E-111 заборонений
- E-120 небезпечний
- E-122 підозрілий
- E-123 дуже небезпечний
- E-124 небезпечний
- E-125 заборонений
- E-126 заборонений
- E-127 небезпечний
- E-130 заборонений
- E-131 викликає рак
- E-141 підозрілий
- E-142 викликає рак
- E-150 підозрілий
- E-152 заборонений
- E-171 підозрілий
- E-173 підозрілий
- E-180 підозрілий
- E-210 викликає рак
- E-211 викликає рак
- E-212 викликає рак
- E-213 викликає рак
- E-215 викликає рак
- E-216 викликає рак
- E-217 викликає рак
- E-221 розлад шлунка
- E-222 розлад кишечника
- E-224 розлад кишечника
- E-226 розлад кишечника
- E-230 небезпечний для шкіри
- E-231 небезпечний для шкіри
- E-232 небезпечний для шкіри
- E-238 небезпечний для шкіри
- E-240 викликає рак
- E-241 підозрілий
- E-250 розлад тиску
- E-251 розлад тиску
- E-311 висипка
- E-312 висипка
- E-313 висипка
- E-320 небезпечний
- E-321 підозрілий
- E-322 підозрілий
- E-330 викликає рак
- E-338 розлад шлунка
- E-339 розлад шлунка
- E-340 розлад шлунка
- E-341 розлад шлунка
- E-407 розлад шлунка
- E-450 розлад шлунка
- E-461 розлад шлунка
- E-462 розлад шлунка
- E-463 розлад шлунка
- E-465 розлад кишечника
- E-466 розлад кишечника
- E-477 підозрілий

Знову до ідолів?

«І будете ви сильно стерегти свої душі... Щоб ви не зіпсувалися, і не зробили собі ідола на подобу якогось боввана...» (5 М. 4:15-16).

Хтось може сказати, що язичництво у світі, який називає себе християнським, давно забуте минуле. Але це не так. Людська натура, яка не отримала переродження в Господі Ісусі Христі, в своїй суті язичницька. Вона поклоняється, як не собі самій, то речам, або якимось ідеям, в основі яких може бути будь-що найгуманістичніше, але не Бог живий. Ця ж натура змушує людину зробити предмет поклоніння помітним і чуттєвим, як це вчинили євреї в пустелі, примусивши Аарона вилити собі для поклоніння золоте теля.

Тому, як колись, так і в наш час, язичництво прагне набрати зримих форм. Громади язичників уже не дивина, вони модернізовані, співвідносять себе з християнством і твердять про свої переваги над ним: мовляв, наша віра древніша, ми на своїй землі, ми і не багатобожники, просто наш бог «множинний в своїх про-

явах і особах», як Трійця у християн. Але чи їхній бог дає свободу від гріха і вічне життя?

Тепер часто можна прочитати про язичницькі святкування, як, наприклад, дня Перуна, що відбулося 6 серпня в с. Желибіно Калузької області Росії з представниками з багатьох міст цієї Федерації і навіть з Чехії і Польщі. Тут були всі атрибути язичництва: й ідол, і вогнище, і жертви, і навіть ритуальні поєдинки.

Українські язичники також не сидять без діла. 21 серпня в Києві на місці древнього капища Перуна на Старокиївській горі відбулося служіння язичницької громади «Великий огонь». Тут також було і вогнище, і жертви, і бої.

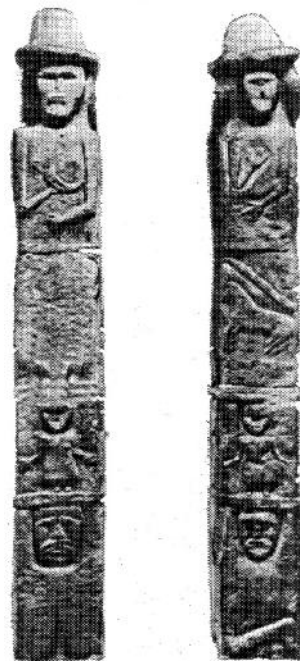
Найбільш страшним є те, що звертається до язичництва інтелігенція — мозок будь-якої нації — і занечищує себе служінням поганським божкам, накликаючи кари на свій народ.

Ось, наприклад, в кінці серпня в Серпухові (Московська область) відкрилася виставка художників-язичників, які входять в молодіжне об'єд-

нання «Триглав». А серед цих художників — студенти, вчителі, лікарі, інженери, науковці з багатьох міст Росії...

Воістину, «називаючи себе мудрими, вони потуманіли і славу нетлінного Бога змінили на подобу образу гліної людини... Тому то й видав їх Бог у пожадливостях їхніх сердець на нечистість...» (Рим 1:22-24).

В. Мартинюк

Знаменитий Збруцький ідол. Святовид-рід. IX ст.

Вітаємо переможців!

Протягом року тривав конкурс на знання Слова Божого та історії християнства, оголошений нашим журналом. Сьогодні ми з радістю повідомляємо імена його переможців. Отже, на першому місці — Ольга Мартинюк (Ковельський район, Волинська обл.). На другому місці — Марія Ходаковська (Ковельський р-н), на третьому — Валентин Кайс із Закарпаття. Згідно умов конкурсу, вони зможуть замовити християнську літературу за рахунок журналу «Благовісник».

Крім того, ще три учасники конкурсу отримають від редакції «Відкриті Біблії». Це Лілія Нагурська (Львівська обл.), Тетяна Афанасенко (Хмельницька обл.) та Сергій Лесь (Тернопільська обл.). А для В. Макосія (Тернопільська обл.), Василя Кобаля (Закарпатська обл.) та Віталія Кресалюка (Рівненська обл.) наш журнал протягом наступного року надсилатиметься безкоштовно. Редакція щиро вітає усіх учасників конкурсу, бажає Божих благословень в духовній праці та Божої присутності в особистому житті.

Християнська місія «Голос надії»

Місіонерська школа **ЗАПРОШУЄ**

Умови прийому і навчання студентів.

Загальні положення.

1. Волинська місіонерська школа створена для духовної, теоретичної і практичної підготовки місіонерів для праці в країнах СНД і регіонах України.
2. Навчання в школі стаціонарне.
3. Термін навчання складає 4 місяці.
4. В школу приймаються особи чоловічої статі, покликані Господом, здібні до проповіді Євангелії (бажано зі здібностями до музики і співу), які з власного бажання, свідомо і самовіданно присвятили своє життя для місіонерської праці.
5. В школу у виняткових випадках приймаються особи жіночої статі, покликані Господом, які мають нахил до вчителювання, співу, музики, медицини і мають відповідну освіту і практику.
6. Випускники школи після закінчення навчання в обов'язковому порядку працюють у місії або співпрацюють з нею за контрактною системою.

Вимоги до абітурієнта.

1. Бути членом церкви не менше 1 року.
2. Не мати зауважень і церковних стягнень до особистого духовного життя.
3. Непохитно дотримуватися євангельського віровчення і статуту церкви ХВС.
4. Проявляти толерантність і розумну ініціативу.
5. Бути готовим працювати в колективі, проявляти послух і повагу до оточуючих і старших.
6. Бути не молодшим 20 років.
7. Бути звільненим від військової служби.
8. Бути духовно і фізично здоровим.
9. Готовим стійко переносити тягарі місіонерського життя.
10. Усвідомлювати особливість і відповідальність місіонерського служіння.

Умови та порядок прийому.

Для вступу в місіонерську школу необхідні:

- подана особисто заява на ім'я директора місії;
- автобіографія;
- характеристика-рекомендація з підписом пресвітера церкви, та з рішенням братської ради або членського зібрання;
- копія документа про освіту;
- медична довідка (ф-86-у);
- 4 фотокартки (розміром 4х6, кольорові).

Умови навчання.

1. Школа забезпечує харчуванням, проживанням, навчальними посібниками і матеріалами.
2. Тривалість денного навчання 6 академічних годин.
3. Перші два місяці одночасно є і випробувальним строком для студентів.
4. Студенти зобов'язані дотримуватися правил внутрішнього розпорядку і правил поведінки в місіонерській школі.
5. В разі порушення правил або через систематичне відставання в навчанні, студенти можуть бути відрахованими із школи.

Умови праці випускників.

1. Після закінчення навчання і успішно складених екзаменів випускники працюватимуть за контрактною системою.
2. Вибір місця праці визначає відділ євангелізації місії.

“Ось Він іде з хмарами,
і побачить Його всяке око...”

Об'явлення 1:7

